

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ, 27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1979	ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 14

ΠΡΟΕΔΡΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 60

Περὶ καθορισμοῦ ἑνιαίου ὡρολογίου καὶ ἀναλυτικοῦ προγράμματος ἐκπαιδεύσεως εἰς τὰ τμήματα ἐκπαιδεύσεως Κοινωνικῶν Λειτουργῶν τῶν Σχολῶν Ὑγείας καὶ Προνοίας τῶν Κ.Α.Τ.Ε.Ε. καὶ εἰς τὰς Ἀνωτέρας Σχολὰς Κοινωνικῆς Ἐργασίας, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 8 παρ. 3,26 παρ. 1 καὶ 4 καὶ 49 παρ. 1ε τοῦ Ν. 576/77 «περὶ ὀργανώσεως καὶ διοικήσεως τῆς Μέσης καὶ Ἀνωτέρας Τεχνικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς Ἐκπαιδεύσεως».

2. Τὴν ὑπὸ τοῦ Κ.Ε.Μ.Ε. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 109/1977 πράξεώς του, διατυπωθεῖσαν γνώμην.

3. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 877/78 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν, ἀποφασίζομεν:

Ἄρθρον 1.

1. Ἡ ἐκπαίδευσις κοινωνικῶν λειτουργῶν εἰς τὰς Σχολὰς Ὑγείας καὶ Προνοίας τῶν Κ.Α.Τ.Ε.Ε. καὶ τὰς Ἀνωτέρας Σχολὰς Κοινωνικῆς Ἐργασίας ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν γίνεται ἐφεξῆς, βάσει τοῦ διὰ τοῦ παρόντος καθοριζομένου ὡρολογίου καὶ ἀναλυτικοῦ προγράμματος.

2. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει θεωρητικὴν κατάρτισιν καὶ πρακτικὴν ἄσκησιν.

3. Ἡ θεωρητικὴ κατάρτισις περιλαμβάνει εἰδικώτερον διδασκαλίαν ἀπὸ ἕδρας, φροντιστηριακὰς ἀσκήσεις καὶ σεμινάρια ἐντὸς τῆς Σχολῆς καὶ ἐπισκέψεις, ὁσάκις κρίνονται ἀπαραίτητοι διὰ τὴν πληρεστέραν κατάρτισιν τοῦ σπουδαστοῦ. Διὰ τῶν σεμιναρίων, ἅτινα ἐναρμονίζονται πλήρως πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὰς ἐπιδιώξεις τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος, καλύπτονται ἀνάγκαι, ἰδίᾳ πειραματισμοῦ εἰς νέας μορφὰς θεωρητικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἐνημερώσεως ἐπὶ τῶν διαμορφουμένων νέων κοινωνικῶν δεδομένων καὶ συνθηκῶν, ὡς καὶ διατηρήσεως τῶν ἰδιομορφιῶν ἑκάστης Σχολῆς.

4. Ἡ πρακτικὴ ἄσκησις λαμβάνει χώραν εἰς Κέντρα Πρακτικῆς Ἀσκήσεως, ἐκπαιδευομένων εἰς τὴν Κοινωνικὴν Ἐργασίαν, ἤτοι Κοινωνικὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ τομέως, οἱ ὁποῖοι πληροῦν τὰς ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε κειμένων διατάξεων ἀπαιτουμένας προϋποθέσεις λειτουργίας.

Ἄρθρον 2.

1. Τὸ ὡρολόγιον πρόγραμμα τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἐκπαιδευομένων καθορίζεται εἰς ὥρας ἑβδομαδιαίως, ὡς ἀκολούθως:

	Διδ.	Φρον.	Ἄσκησις ἐκτὸς Σχολῆς	Σύνολον
Α' ἑξάμηνον:				
1. Στοιχεῖα Βιολογίας καὶ Κοινωνικῆς Ὑγιεινῆς ...	3	—	—	3
2. Στοιχεῖα Δημοσίας Ὑγιεινῆς καὶ Προληπτικῆς Ἰατρικῆς.	2	—	—	2
3. Ψυχολογία (Γενικὴ Ψυχολογία)	2	—	—	2
4. Παγκόσμιος Ἱστορία Πολιτισμοῦ	2	—	—	2
5. Κοινωνιολογία (Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Κοινωνιολογίαν)	2	—	—	2
6. Στοιχεῖα Οἰκονομικῆς ..	3	—	—	3
7. Στοιχεῖα Δημογραφίας	2	—	—	2
8. Βασικὰ Προγράμματα Κοιν. Προστασίας	2	1	—	3
9. Παρατήρησις καὶ ἐνημέρωσις εἰς τὸ ἔργον καὶ τὸν τρόπον λειτουργίας Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν (ἐπισκέψεις).	—	2	4	6
10. Σεμινάρια	—	3	-	3
11. Ξέναι γλῶσσαι (Ἀγγλικὴ ἢ Γαλλικὴ)	2	1	—	3
Σύνολον ὡρῶν	20	7	4	31

	Διδ.	Φρον.	Ἄσκησις ἐκτὸς Σχολῆς	Σύνολον
Β' ἑξάμηνον :				
1. Στοιχεῖα Βιολογίας καὶ Κοινωνικῆς Ὑγιεινῆς ...	2	—	—	2
2. Στοιχεῖα Δημοσίας Ὑγιεινῆς καὶ Προληπτικῆς Ἰατρικῆς	2	—	—	2
3. Ψυχολογία (Ἐξελεκτικὴ Ψυχολογία)............	2	—	—	2
4. Παγκόσμιος Ἱστορία Πολιτισμοῦ	2	—	—	2
5. Κοινωνιολογία (Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Κοινωνιολογίαν)	2	—	—	2
6. Στοιχεῖα Οἰκονομικῆς ..	2	—	—	2
7. Βασικὰ Προγράμματα Κοινωνικῆς Προστασίας	2	—	—	2
8. Ἱστορία Κοινωνικῆς Προνοίας	3	—	—	3
9. Δίκαιον (Γενικαὶ Ἀρχαὶ Δικαίου)	2	—	—	2
10. Ἀρχαὶ Κοινωνικῆς Ἐργασίας	2	—	—	2
11. Παρατήρησις καὶ ἐνημέρωσις εἰς τὸ ἔργον καὶ τὸν τρπον λειτουργίας Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν (ἐπισκέψεις)	—	2	4	6
12. Σεμινάρια	—	2	—	2
13. Ξέναι γλῶσσαι (Ἀγγλικὴ ἢ Γαλλική)	2	1	—	3
Σύνολον ὡρῶν	23	5	4	32
Γ' ἑξάμηνον :				
1. Ψυχολογία (Ἐξελικτικὴ Ψυχολογία)	2	—	—	2
2. Κοινωνιολογία (Κοινωνικὰ Φαινόμενα ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς συγχρόνου ζωῆς).	2	—	—	2
3. Δίκαιον (Στοιχεῖα Οἰκογενειακοῦ Δικαίου).	3	—	—	3
4. Στοιχεῖα Οἰκονομικῆς ..	2	—	—	2
5. Μέθοδος Κοινωνικῆς Ἐργασίας μὲ Ἄτομα	2	2	—	4
6. Μέθοδος Κοινωνικῆς Ἐργασίας μὲ Ὁμάδας	2	2	—	4
7. Ὀργάνωσις καὶ Διοίκησις Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν	2	—	—	2
8. Σεμινάρια	—	2	—	2
9. Ξέναι γλῶσσαι (Ἀγγλικὴ ἢ Γαλλική)	1	1	—	2
	16	7	—	23
Πρακτικὴ Ἄσκησις			12	12
Ἐποπτεία Πρακτικῆς	—	1	—	1
Σύνολον ὡρῶν.	16	8	12	36
Δ' ἑξάμηνον :				
1. Ψυχολογία (Προσωπικότης καὶ προσαρμογή)	2	—	—	2
2. Στοιχεῖα Ψυχιατρικῆς Ψυχοπαθολογίας	2	—	—	2

			Ἀσκη- ἐκτὸς ἐκτὸς Σχολῆς	Σύνολον
3. Κοινωνιολογία (Κοινωνικὰ φαινόμενα ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς συγχρόνου ζωῆς) ...	2	—	—	2
4. Στοιχεῖα ποινικοῦ δικαίου καὶ ἐγκλημ/γίας	2	—	—	2
5. Ὀργάνωσις καὶ Διοίκησις Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν .	2	—	—	2
6. Μέθοδος Κοινων. Ἐργασίας μὲ Ἄτομα	2	1	—	3
7. Μέθοδος Κοινων. Ἐργασίας μὲ Ὁμάδας	2	1	—	3
8. Μέθοδος Κοινων. Ἐργασίας μὲ Κοινότητα	2	1	—	3
9. Στοιχεῖα Κοινωνικῆς Πολιτικῆς	2	—	—	2
10. Ξέναι γλῶσσαι (Ἀγγλικὴ ἢ Γαλλική)	1	1	—	2
	19	4	—	23
Πρακτικὴ Ἄσκησις	—	—	12	12
Ἐποπτεία Πρακτικῆς	—	1	—	1
Σύνολον ὡρῶν	19	5	12	36
Θερινὴ Περίοδος (4 ἑβδομάδων)				
Πρακτικὴ Ἄσκησις	—	—	36	36
Ἐποπτεία Πρακτικῆς	—	1	—	1
Σύνολον ὡρῶν	—	1	36	37
Ε' ἑξάμηνον :				
1. Ψυχολογία (Προσωπικότης καὶ προσαρμογή)	2	—	—	2
2. Στοιχεῖα Ψυχιατρικῆς — Ψυχοπαθολογίας	2	—	—	2
3. Κοινωνιολογία (Κοινωνικὴ Παθολογία)	2	—	—	2
4. Δίκαιον (Στοιχεῖα Ἐργατικῆς Νομοθεσίας) ...	2	—	—	2
5. Κοινωνικὴ Στατιστικὴ ..	2	—	—	2
6. Μέθοδος Κοινωνικῆς Ἐργασίας μὲ ἄτομα	1	1	—	2
7. Μέθοδος Κοινωνικῆς Ἐργασίας μὲ Ὁμάδας	1	1	—	2
8. Μέθοδος Κοινωνικῆς Ἐργασίας μὲ Κοινότητα ...	1	1	—	2
9. Στοιχεῖα Κοινωνικοῦ Προγραμματισμοῦ	1	—	—	1
10. Ἐπαγγελματικὴ δεοντολογία	1	—	—	1
	15	3	—	18
Πρακτικὴ Ἄσκησις	—	—	18	18
Ἐποπτεία Πρακτικῆς	—	1	—	1
Σύνολον	15	4	18	37
ΣΤ' ἑξάμηνον :				
1. Ψυχολογία (Κοινωνικὴ Ψυχολογία)	2	—	—	2
2. Στοιχεῖα Ψυχιατρικῆς — Ψυχοπαθολογίας	1	—	—	1
3. Κοινωνιολογία (Κοινωνικὴ Παθολογία)	2	—	—	2
4. Κοινωνικὴ Ἔρευνα (Στοιχεῖα—Ἐφαρμογή)	1	2	3	6

	Διδ.	Φρον.	Ἄσκησις ἐκτὸς Σχολῆς	Σύνολον
5. Μέθοδος Κοινωνικῆς Ἐργασίας μὲ Κοινότητα — Κοινοτικὴ Ἀνάπτυξις ...	1	1	—	2
6. Μέθοδοι Κοινωνικῆς Ἐργασίας μὲ τὴν οἰκογένειαν.	1	1	—	2
7. Μέθοδοι Κοινωνικῆς Ἐργασίας εἰς Ἱδρύματα ...	1	1	—	2
	9	5	3	17
Πρακτικὴ ἄσκησις .	—	—	18	18
Ἐποπτεία Πρακτικῆς	—	1	—	1
Σύνολον ὡρῶν	9	6	21	36
Θερινὴ Περίοδος (4 ἑβδομάδων)				
Πρακτικὴ Ἄσκησις	—	—	36	36
Ἐποπτεία Πρακτικῆς	—	1	—	1
Σύνολον ὡρῶν	—	1	36	37

Ἄρθρον 3.

Τὸ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα ἑκάστου τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ περιλαμβανομένων μαθημάτων καθορίζεται ὡς ἀκολούθως:

1. Μάθημα:

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ Α' καὶ Β' ἑξάμηνον.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας.

1) Α' ἑξάμηνον.
Θεωρητικὴ διδασκαλία τρεῖς (3).

2) Β' ἑξάμηνον.
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

Ἡ ἀπόκτησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ βασικῶν γνώσεων, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπὶ τῶν γενικῶν νόμων καὶ τῶν συνθηκῶν ζωῆς ὡς καὶ τῆς σχέσεώς των μὲ τὸ περιβάλλον, ἀφ' ἑτέρου δέ, τῆς ὑγιεινῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν Κοινωνικῶν αὐτῆς προεκτάσεων.

Εἰδικώτερον ἐπιδιώκεται ὅπως ὁ σπουδαστής:

1) κατανοήσῃ τὴν σχέσιν καὶ ἀλληλεπίδρασιν περιβάλλοντος, συναισθηματικῶν καὶ βιολογικῶν παραγόντων, κατὰ τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας καὶ κατὰ τὴν κατάστασιν τῆς ἀσθενείας,

2) ἀποκτήσῃ βασικὰς γνώσεις νοσολογίας προκειμένου νὰ συνειδητοποιήσῃ τὴν εὐθύνην του ὡς Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ καὶ πολίτου διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ὑγείας καὶ τὴν πρόληψιν τῶν ἀσθενειῶν.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Θέματα Βιολογίας.

α) Ἡ φύσις τῆς ζωῆς, ἡ χημικὴ βάσις τῆς ζωῆς, εἴδη ζωῆς.

β) Τὸ κύτταρον, ἀναπαραγωγὴ κυττάρων, λειτουργία κυττάρων, κληρονομικότης.

γ) Αἱ λειτουργίαι τῆς ζωῆς:
Μεταβολισμός, ἀναπνοή, αἷμα, λέμφος.
Συστήματα (κυκλοφοριακόν, οὐροποιητικόν, ἀναπνευστικόν, πεπτικόν, γεννητικόν, νευρικόν, ἐνδοκρινικόν).

δ) Περιβάλλον — Προσαρμογή:

1) Θέματα Κοινωνικῆς Ὑγιεινῆς.

α) Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Ὑγιεινήν, Ὑγεία.
Ἀνάλυσις ἐννοίας, Δημοσία, Ἀτομική, Κοινωνικὴ Ὑγιεινή.

β) Ὑγιεινὴ περιβάλλοντος, κατοικία, ἐνδυμασία.

γ) Ὑγιεινὴ Διατροφῆς (Πρωτεῖναι, λίπη, ὑδατάνθρακες, βιταμίναι, ἠλεκτρολύται, Θερμίδικαὶ ἀνάγκαι).

δ) Κύησις, τοκετὸς (φυσιολογικὸς ἢ μή), ἀνάγκαι ἐγκύου.

ε) Βρεφική — Παιδικὴ ἡλικία, ἐμβόλια, παιδικὰ νοσήματα, ἀνωμαλίαι ἀναπτύξεως.

στ) Νοσήματα κατὰ συστήματα καὶ κοινωνικαὶ ἐπιπτώσεις τούτων. (Κυκλοφοριακοῦ, ἀναπνευστικοῦ, οὐροποιητικοῦ, πεπτικοῦ, κινητηρίου, ἐνδοκρινικοῦ).

ζ) Λοιμώδη καὶ ἀφροδίσια νοσήματα.

η) Καρκίνος.

θ) Ἐπαγγελματικὴ Ὑγιεινὴ (ἐπαγγελματικὰ νοσήματα, ἀτυχήματα).

ι) Ὑγιεινὴ τῆς γεροντικῆς ἡλικίας.

ια) Προγράμματα Ὑγείας εἰς Ἐθνικὸν καὶ διεθνὲς ἐπίπεδον.

2. Μάθημα:

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ Α' καὶ Β' ἑξάμηνον.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

Ἡ ἀπόκτησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ βασικῶν γνώσεων διὰ τῶν ὁποίων θὰ συνειδητοποιήσῃ τοὺς παράγοντας ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπηρεάζουν τὴν δημοσίαν ὑγείαν καὶ θὰ κατανοήσῃ τὴν ἀναγκαιότητα τῶν μέτρων προληπτικῆς ἰατρικῆς.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Ἔννοια τῆς Ὑγείας καὶ τῆς Νόσου κατὰ τὴν Παγκόσμιον Ὀργάνωσιν Ὑγείας (Π.Ο.Υ.). Ὁρισμὸς αὐτῶν ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως. Ἡ ὑγεία ὡς ἑνιαία κατάστασις καὶ ὡς δυναμικὴ ἰσορροπία τοῦ ἀνθρώπου. Σύντομος Ἱστορία τῆς Δημοσίας Ὑγείας.

2) Φάσεις, ἔκβασις καὶ ἐπιπτώσεις τῆς Νόσου. Αἴτια τῶν Νόσων. Ἡ θεραπεία, ἡ πρόληψις καὶ ἡ πρόγνωσις τῆς Νόσου. Ἡ Ὑγιεινὴ ὡς Ἐπιστήμη. Ἀρχαὶ καὶ ἀντικειμενικοὶ σκοποὶ τῆς Ὑγιεινῆς. Κλάδοι (Διαιρέσεις) τῆς Ὑγιεινῆς.

3) Κληρονομικότης, κληρονομικὰ νοσήματα, προγαμιαία Ἰατρικὴ ἐξέτασις καὶ ἡ σημασία αὐτῶν εἰς τὴν Δημοσίαν καὶ Κοινωνικὴν Ὑγιεινήν.

4) Ὑγιεινὴ τῆς διατροφῆς εἰς γενικότητας, ἤτοι: Ὁρισμοὶ τροφίμων, θρεπτικῶν οὐσιῶν, ἀνωτέρων, βιολογικῶς θρεπτικῶν οὐσιῶν, νοσογόνου διατροφῆς. Ὑδατάνθρακες — Λίπη — Λευκώματα (Ἐνεργειογόνοι θρεπτικαὶ οὐσίαι).
Ὕδωρ — βιοστοιχεῖα — Βιταμίναι — Διατροφικὰ ὀργανικὰ ὀξέα (Μὴ ἐνεργειογόνοι θρεπτικαὶ οὐσίαι) — Γενικαὶ ὁδηγίαι ὑγιεινῆς διατροφῆς.

5) Τὸ περιβάλλον τοῦ ἀνθρώπου, ἤτοι γενικαὶ ἀρχαὶ σχέσεως τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ καὶ τοιαῦται τοῦ τεχνητοῦ περιβάλλοντος — Ἀὴρ — Θερμότης — Ὑγρασία — Φῶς — Θόρυβος — Κατοικία — Ἔνδυσις — Ὑπόδησις — Ὕδρευσις — Ἀποχέτευσις — Ἀπορρίμματα — Μεταφορικὰ μέσα.

6) Γενικαὶ γνώσεις περὶ τῶν λοιμωδῶν νοσημάτων, περὶ τῆς αἰτιολογίας καὶ τῆς σημασίας τούτων ἀπὸ ἀπόψεως Δημοσίας Ὑγιεινῆς.

7) Γενικαὶ γνώσεις περὶ τῶν μὴ λοιμωδῶν νοσημάτων καὶ τῆς σημασίας τούτων ἀπὸ ἀπόψεως Δημοσίας Ὑγιεινῆς.

8) Ἰατρικαὶ Ὑπηρεσίαι ἐν Ἑλλάδι καὶ ἡ συμβολὴ τούτων εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς δημοσίας ὑγείας.

3. Μάθημα:

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ (ΓΕΝΙΚΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ)

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ Α' ἑξάμηνον.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:

Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2)

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

1) Ἡ κατανόησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ τῶν βασικῶν γνώσεων καὶ ἀρχῶν τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς σχέσεως ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξὺ ψυχολογίας καὶ ἄλλων κλάδων οἱ ὁποῖοι μελετοῦν τὸν ἄνθρωπον.

2) Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ σπουδαστοῦ εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν τῆς συμπεριφορᾶς καὶ εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα περὶ τῶν ἀνθρωπίνων λειτουργιῶν εἰς τὸν χῶρον τῆς μνήμης, μαθήσεως, ἀντιλήψεως κ.ο.κ.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Ἔννοια καὶ ἀντικείμενον τῆς ψυχολογίας.
2) Ἱστορικὴ ἐπισκόπησις.
3) Ἡ Ψυχολογία εἰς τὸν χῶρον τῶν ἐπιστημῶν τῆς συμπεριφορᾶς.
4) Μέθοδοι ψυχολογικῆς ἐρεύνης (Παρατήρησις -- Πείραμα -- Ἄλλαι μέθοδοι).
5) Οἱ παράγοντες οἱ ὁποῖοι καθορίζουν τὴν προσωπικότητα (βιολογικοὶ — περιβαλλοντικοί).
6) Τὸ νευρικὸν σύστημα καὶ οἱ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες.
7) Συναίσθημα — Ἀντίληψις — Προσοχὴ — Μνήμη — Μάθησις.
8) Νοημοσύνη (Ἔννοια, μέτρησις, ἀνωμαλίαι).
9) Σκέψις.
10) Αἱ κυριώτεραι ψυχολογικαὶ Σχολαὶ καὶ θεωρίαι (FREUD, ADLER, JUNG, RANK, SULLIVAN, FROMM, PIAGET).
11) Κλάδοι τῆς ψυχολογίας (Κλινική, Πειραματικὴ κ.ἄ.).

4. Μάθημα:

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ (ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ)

α. Διδάσκεται κατὰ τὰ Β΄ καὶ Γ΄ ἑξάμηνα:

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

Ἡ κατανόησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ τῶν γενικῶν καὶ εἰδικῶν ἀναγκῶν καὶ προβλημάτων τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζει τὸ ἄτομον εἰς ἕκαστον στάδιον τῆς ἀναπτύξεως καὶ ἐξελίξεως τῆς προσωπικότητός του, καὶ εἰδικώτερον κατὰ τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν ἡλικίαν.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Προγεννητικὸν στάδιον: Παράγοντες οἱ ὁποῖοι ἐπιδροῦν εἰς τὴν ὁμαλὴν ἢ μὴ ἀνάπτυξιν τοῦ ἀτόμου κατὰ τὸ προγεννητικὸν στάδιον.
Διαπιστώσεις ἐκ τῶν συγχρόνων ἐξελίξεων τῆς γενετικῆς.
2) Βασικαὶ λειτουργίαι ζωῆς τοῦ νεογεννήτου.
3) Δυνατότητες συμπεριφορᾶς τοῦ νεογεννήτου.
4) Βρεφικὴ ἡλικία: Σωματικὴ ἀνάπτυξις καὶ στάδια ἐξελίξεως εἰς τὴν συμπεριφορὰν τῶν βρεφῶν.
5) Νηπιακὴ ἡλικία: Φυσικὴ καὶ ψυχοκινητικὴ ἀνάπτυξις. Παιγνίδι καὶ ἀσχολίαι. Χειρισμὸς συμπεριφορᾶς νηπίων.
6) Προσχολικὴ ἡλικία: Κυριώτερα σημεῖα ἀναπτύξεως κατὰ τὴν περίοδον ταύτην.
Φυσικὴ ἀνάπτυξις, ψυχοκινητική, διανοητική.
Κοινωνικοποίησις καὶ ἀνεξαρτοποίησις.
Τὸ παιγνίδι, ἡ πραγματικότης καὶ ἡ φαντασία, συνειδητοποίησις ἑαυτοῦ, φόβοι, διαταραχαὶ κ.λπ.
7) Μέση Παιδικὴ Ἡλικία:
Ἀνάπτυξις τῶν διαφόρων ἱκανοτήτων (μνήμη, μάθησις, ἀντίληψις).
Ἐκμάθησις τῆς συναλλαγῆς μὲ τοὺς συνομηλίκους. Πλήρης υἱοθέτησις τοῦ φύλου.
Διαταραχαὶ μαθήσεως, θεωρίαι περὶ τῆς ἱκανότητος μαθήσεως.
Πηγαὶ ἄγχους εἰς τὴν μέσην παιδικὴν ἡλικίαν (φοβίαι, φαντασιώσεις, τιμωρία, ἠθικαὶ ἀξίαι, σεξουαλικὴ ἀγωγή).
Παιδικαὶ ἄμυναι - χειρισμοί.
8) Ἐφηβικὴ Ἡλικία:
Βιολογικαὶ μεταβολαί, συναισθηματικοὶ καὶ κοινωνικοὶ παράγοντες, οἱ ὁποῖοι καθιστοῦν ἰδιαιτέρως κρίσιμον τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς ἀναπτύξεως.
Κοινωνικοὶ ρόλοι, ἀνεξαρτοποίησις, ταύτισις μὲ τὸ φῦλον, ἐπιλογὴ ἐπαγγελματικῆς κατευθύνσεως.
Προβλήματα συμπεριφορᾶς. Ὁ ρόλος τῆς οἰκογενείας, τοῦ σχολείου καὶ τῶν μέσων ἐνημερώσεως καὶ διαφωτίσεως.
9) Ἐνηλικίωσις:
Γάμος, οἰκογένεια, ἐπαγγελματικὴ σταδιοδρομία.
Προετοιμασία διὰ τὴν ἀνάληψιν τῶν ρόλων εἰς τοὺς ἀνωτέρω τομεῖς.
10) Γεροντικὴ Ἡλικία: Ἀνάγκαι, Προβλήματα, Προσαρμογή.
11) Ἀναφορὰ εἰς τὰς διαφόρους θεωρίας ἀναπτύξεως τῆς προσωπικότητος.

5. Μάθημα:

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ (ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ)

α. Διδάσκεται κατὰ τὰ Δ΄ καὶ Ε΄ ἑξάμηνα.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

1) Ἡ διεύρυνσις τῶν γνώσεων τοῦ σπουδαστοῦ ἐπὶ τῶν παραγόντων οἱ ὁποῖοι ἐπιδροῦν εἰς τὴν διαμόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἱκανότητός του, διὰ κοινωνικὴν προσαρμογήν.

2) Ἡ ἀπόκτησις γνώσεων διὰ τὴν λειτουργίαν καὶ χρησιμοποίησιν ὑπὸ τοῦ ἀτόμου τῶν μηχανισμῶν ἀμύνης.

3) Ἡ ἐνημέρωσις τοῦ σπουδαστοῦ περὶ τῶν μέτρων καὶ μεθόδων διὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ προστασίαν τῆς ψυχικῆς ὑγείας.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Ἀνθρωπίνη φύσις καὶ προσαρμογή.
2) Δυσκολίαι εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἐννοίας «ψυχικὴ ὑγεία» καὶ «ὑγιὴς προσαρμογή».
3) Θεωρητικαὶ ἔννοιαι διὰ τὴν διαμόρφωσιν καὶ ὀργάνωσιν τῆς προσωπικότητος.
4) Κληρονομικαὶ καταβολαὶ καὶ περιβάλλον. Ὁ ρόλος τῆς οἰκογενείας, τοῦ σχολείου καὶ τοῦ εὐρυτέρου πολιτιστικοῦ περιβάλλοντος.
5) Ἡ σημασία τῶν ἀσυνειδήτων ψυχικῶν διαδικασιῶν εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς συμπεριφορᾶς.
6) Μηχανισμοὶ προσαρμογῆς (ἢ μηχανισμοὶ ἀμύνης).
7) Προσαρμογὴ καὶ ὑγιὴς προσωπικότης.
8) Ἄγχος, πηγαὶ ἄγχους, χειρισμός.
9) Συγκρούσεις καὶ ἀμφιθυμικαὶ καταστάσεις.
10) Ἄλλαι διαταραχαὶ τῆς προσωπικότητος (φυγὴ εἰς τὴν νεύρωσιν, ἀνώμαλος συμπεριφορὰ κ.λπ).
11) Μέθοδοι ἀξιολογήσεως τῆς προσωπικότητος. Συνεντεύξεις, προβληματικὰ TESTS κ.ἄ.
12) Μέτρα διὰ τὴν προστασίαν τῆς ψυχικῆς ὑγείας: Διαφώτισις, συμβουλευτικοὶ Σταθμοί, ἐκπαίδευσις εἰδικῶν, κοινωνικὴ πολιτική.

6. Μάθημα:

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ (ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ)

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ ΣΤ΄ ἑξάμηνον.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

Ἡ μελέτη καὶ διερεύνησις τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀτόμου ἐντὸς τῶν πολιτιστικῶν πλαισίων. Ἡ ἐπισήμανσις τῶν κοινωνικῶν ἐπιδράσεων αἱ ὁποῖαι συμβάλλουν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπηρεάζουν τὸν τρόπον τῆς κοινωνικῆς ψυχοσυναλλαγῆς.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Κοινωνικὴν Ψυχολογίαν καὶ εἰς τὴν ἐξέλιξίν της.

2) Κοινωνικαὶ ἀντιλήψεις καὶ στάσεις:
Φύσις τῶν στάσεων.
Μέτρησις τῶν στάσεων.
Λειτουργία τῶν στάσεων.
Ἀνάπτυξις τῶν στάσεων.
Ἀλλαγὴ τῶν στάσεων.

3) Κοινωνικὴ ψυχοσυναλλαγὴ καὶ ἀνάγκαι αἱ ὁποῖαι ἱκανοποιοῦνται μέσῳ αὐτῆς. Ἀρέσκεια - Ἐπιθετικότης.
4) Συναλλαγὴ καὶ θεωρία κοινωνικῶν συστημάτων.
5) Ὁ ρόλος τῆς ὁμάδος καὶ αἱ ἐπιδράσεις της εἰς τὸ ἄτομον.
6) Ψυχολογία τῶν συγκρούσεων εἰς τὴν ὁμάδα.

7. Μάθημα:

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

α. Διδάσκεται κατὰ τὰ Α' καὶ Β' ἑξάμηνα.
β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).
γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:
Ἡ ἀπόκτησις γνώσεων ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ διὰ τῶν ὁποίων θὰ καταστῇ ἱκανὸς νὰ κατανοήσῃ τοὺς παράγοντας ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ὑποβοηθοῦν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ, ὡς καὶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπιταχύνουν τὴν ἐξαφάνισίν του, νὰ μελετήσῃ τὰ ἄτομα ὑπὸ τὸ πρῖσμα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ νὰ συνειδητοποιήσῃ τὴν ἀτομικὴν εὐθύνην ὡς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν, διάσωσιν καὶ παράδοσιν τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τοὺς ἐπερχομένους.

δ) Βασικαὶ ἑνότητες:
1) Εἰσαγωγή.
2) Ὁ Πολιτισμὸς εἰς τὰς Κοιλάδας τοῦ Νείλου καὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἕως τὸ 1.700 π.Χ.
3) Ὁ Πολιτισμὸς εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν καὶ τὴν Κρήτην.
4) Ἡ ἐξάπλωσις τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολὴν 1.700—500 π.Χ.
5) Ἡ ἐξάπλωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἡ ἄνθισις τῆς Ἑλληνικῆς Κουλτούρας 500—146 π.Χ.
6) Ἡ ἐξάπλωσις τῶν μὴ Ἑλληνικῶν Πολιτισμῶν 500 π.Χ. — 200 μ.Χ.
7) Αἱ βαρβαρικαὶ ἐπιδρομαὶ καὶ αἱ ἀντιδράσεις τοῦ πολιτισμένου Κόσμου 200—600 μ.Χ.
8) Ἡ ἀναβίωσις τῆς Μέσης Ἀνατολῆς 600—1.000 μ.Χ.
9) Ἡ Εὐρωπαϊκὴ καὶ Ἀπωτέρα Δύσις 1.000—1.500 μ.Χ.
10) Ἡ κυριαρχία τῆς Δύσεως ἀπὸ τοῦ 1.500 μ.Χ. ἕως σήμερον.
α) Αἱ μεγάλαι Εὐρωπαϊκαὶ ἐξερευνήσεις.
β) Ἡ μεταλλαγὴ τῆς Εὐρώπης 1.500—1.650 μ.Χ.
γ) Αἱ προεκτάσεις τῆς Εὐρώπης 1.500—1.650 μ.Χ.
δ) Ἡ μεταβολὴ τῆς ἰσορροπίας τῆς Οἰκουμένης 1.500—1.850 μ.Χ.
ε) Ἡ ἐξάπλωσις τοῦ Μουσουλμανισμοῦ 1.700—1.850 μ.Χ.
στ) Ἡ ἄνοδος τῆς Δύσεως 1.850—1950 μ.Χ.

8. Μάθημα:

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ (ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑΝ)

α. Διδάσκεται κατὰ τὰ Α' καὶ Β' ἑξάμηνα.
β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).
γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:
Ἡ γνωριμία τοῦ σπουδαστοῦ μὲ τὴν ἐπιστήμην τῆς Κοινωνιολογίας καὶ ἡ κατανόησις ὑπ' αὐτοῦ τῶν βασικωτέρων κοινωνιολογικῶν ἐννοιῶν.
δ. Βασικαὶ ἑνότητες:
1) Ἡ φύσις καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς Κοινωνιολογίας.
2) Ἡ προϊστορία τῆς Κοινωνιολογίας καὶ ἡ ἐξέλιξίς της ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνος μέχρι σήμερον.
3) Οἱ κλασσικοὶ Θεωρητικοὶ τῆς κοινωνιολογικῆς σκέψεως.
4) Σχέσις τῆς Κοινωνιολογίας πρὸς τὰς λοιπὰς κοινωνικὰς ἐπιστήμας.
5) Μέθοδοι κοινωνιολογικῆς ἐρεύνης.
6) Αἱ φυσικαὶ συνθῆκαι τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας.
7) Κοινωνία, κοινωνικὸν σύστημα καὶ πολιτισμός. Ἔννοιαι καὶ θεωρίαι.
8) Κοινωνικὴ Ὀργάνωσις:
Κοινωνικαὶ ὁμάδες, δρᾶσις καὶ σχέσεις.
Πρότυπα κοινωνικῆς ζωῆς (NORMS).
Κοινωνικὴ θέσις καὶ ρόλοι.
Κοινωνικὴ στρωμάτωσις.
Κοινωνικὴ κινητικότης καὶ ἀλλαγή.
Δυνάμεις συνοχῆς καὶ τῆς κοινωνίας.
9) Ἡ διαδικασία τῆς κοινωνικοποιήσεως καὶ οἱ κυριώτεροι φορεῖς της.
10) Κοινωνικοὶ θεσμοὶ καὶ ἐξέλιξις αὐτῶν: Ἡ Οἰκογένεια, ἡ Θρησκεία, τὸ Κράτος, ἡ Πρόνοια, ἡ Οἰκονομία, τὸ Δίκαιον, ἡ Ἐκπαίδευσις.
11) Ἐξουσίαι: Ἔννοια, φύσις, μορφαὶ καὶ πηγαί.
12) Ἄνδρες, Γυναῖκες, Νεότης, Γῆρας. Στάσεις καὶ ἀντιλήψεις ἔναντι αὐτῶν.
13) Ὁ ρόλος τῆς Κοινωνικῆς Ἐρεύνης εἰς τὴν μελέτην καὶ ἀξιολόγησιν τῶν κοινωνικῶν φαινομένων.

9. Μάθημα:

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ (ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΥΠΟ ΤΟ ΠΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΖΩΗΣ)

α. Διδάσκεται κατὰ τὰ Γ' καὶ Δ' ἑξάμηνα.
β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).
γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:
Ἡ κατανόησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ τῶν κοινωνικῶν φαινομένων, ὡς διαμορφοῦνται ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς συγχρόνου ζωῆς καὶ ἰδιαιτέρως ἐκείνων τὰ ὁποῖα συνθέτουν τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ ἐπηρεάζουν εἰς τὴν διαμόρφωσιν καὶ ἐξέλιξιν τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν εἰς τὸν Ἑλλαδικὸν χῶρον.
δ. Βασικαὶ ἑνότητες:
1) Τὸ φυσικὸν πλαίσιον.
2) Ὁ πληθυσμός.
3) Αἱ κοινότητες: (κοινωνικὰ φαινόμενα τῆς ἀστικῆς καὶ ἀγροτικῆς κοινωνίας).
4) Ἐσωτερικὴ διακίνησις πληθυσμοῦ (Ἀστυφιλία καὶ κοινωνικαὶ ἀλλαγαί).
5) Μετανάστευσις (ἔκτασις—συνέπειαι).
6) Αἱ ρίζαι τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς κοινωνίας.
7) Ἡ Ἑλληνικὴ Οἰκογένεια (Λειτουργίαι, ἀξίαι καὶ πηγαὶ ἰσχύος της).
8) Θρησκεία καὶ Παιδεία. Ὁ ρόλος τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Πανεπιστήμιον καὶ Ἑλληνικὴ Κοινωνία.
9) Κοινωνικαὶ ὄψεις τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας.
10) Πολιτισμικὰ στοιχεῖα — Παραδόσεις — Ἤθη καὶ ἔθιμα.

10. Μάθημα:

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ (ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΑΘΟΛΟΓΙΑ)

α. Διδάσκεται κατὰ τὰ Ε' καὶ ΣΤ' ἑξάμηνα.
β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).
γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:
Ἡ μελέτη καὶ ἡ κατανόησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων καὶ τῆς ἐπιδράσεως αὐτῶν ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῶν ἀτόμων.
δ. Βασικαὶ ἑνότητες:
1) Αἱ συνέπειαι ἐκ τῆς τεχνολογικῆς ἐξελίξεως καὶ κοινωνικῆς ἀλλαγῆς.
2) Τὸ φαινόμενον τῆς «πολιτισμικῆς ὑστερήσεως» (CULTURAL LAG.).
3) Κοινωνικὴ ἀσυνέχεια (DISCONTINUITY).

4) Κοινωνική ἀποδιοργάνωσις, ἀνομία, σύγκρουσις.

5) Τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα: Ἔννοια, φύσις καὶ αἰτιολογικοὶ παράγοντες — θεωρητικαὶ τοποθετήσεις καὶ ἐμπειρικὴ διερεύνησις.

6) Ἐπιλογὴ τῶν κυριωτέρων κοινωνικῶν προβλημάτων εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον καὶ ἀλλαχοῦ.

α) Τὸ πρόβλημα τῆς ἀλλοτριώσεως, τῆς ὑπαναπτύξεως, τῆς πενίας καὶ ὑπερ—πληθυσμοῦ τῆς γῆς.

β) Ἐγκληματικὴ συμπεριφορά, αἴτια καὶ κοινωνικαὶ ἐπιπτώσεις.

γ) Προσωπικὴ ἀποδιοργάνωσις, σεξουαλικαὶ διαστροφαί, ἀλκοολισμός, ναρκωτικὰ κ.λπ.

δ) Συμπτωματολογία προβλημάτων κοινωνικῆς παθολογίας εἰς τὴν ὕπαιθρον καὶ εἰς ἀστικὰς περιοχάς.

ε) Ἐπιπτώσεις ἐκ τῶν μαζικῶν μέσων ἐπικοινωνίας καὶ ἐνημερώσεως.

7) Μέθοδοι διερευνήσεως τῶν ἀνωτέρω προβλημάτων.

11. Μάθημα:

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ.

α. Διδάσκεται κατὰ τὰ Α΄, Β΄ καὶ Γ΄ ἑξάμηνα.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:

Α΄. Ἑξάμηνον:
Θεωρητικὴ διδασκαλία τρεῖς (3)

Β΄. Ἑξάμηνον:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2)

Γ΄. Ἑξάμηνον:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2)

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

Ἡ κατὰ γενικὸν καὶ ὁλοκληρωμένον τρόπον μετάδοσις εἰς τοὺς σπουδαστὰς γνώσεων ἐκ τῆς θεωρητικῆς καὶ ἐφηρμοσμένης οἰκονομικῆς διὰ τῶν ὁποίων:

1) Θὰ γνωρίσουν βασικὰς λειτουργίας τῆς Οἰκονομίας καὶ θὰ εὐαισθητοποιηθοῦν εἰς τὰς ἐκ τούτων ἐπιδράσεις ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

2) Θὰ ἐνημερωθοῦν ἐπὶ τῶν βασικῶν οἰκονομικῶν προβλημάτων ἐπὶ τῶν ἐκ τούτων ἐπιπτώσεων καὶ χρησιμοποιουμένων μέσων ἀντιμετωπίσεώς των, καὶ τέλος

3) Θὰ ἐνημερωθοῦν ἐπὶ τῶν δεδομένων ἐξελίξεων καὶ προοπτικῶν τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας καὶ τῶν ἐπιδράσεων ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Σκοπὸς καὶ ἀντικείμενον τῆς οἰκονομικῆς ἐπιστήμης.

2) Οἰκονομικαὶ ἀνάγκαι καὶ βασικὰ χαρακτηριστικὰ τούτων.

3) Οἰκονομικὰ ἀγαθά. Οἰκονομικοὶ πόροι.

4) Τομεῖς παραγωγῆς (χαρακτηριστικὰ τούτων, συμμετοχή των εἰς τὴν οἰκονομίαν, διαμορφούμεναι τάσεις).

5) Οἰκονομικὰ συστήματα (Μορφαὶ καὶ χαρακτηριστικὰ τούτων).

6) Χαρακτηριστικὰ τῆς συγχρόνου οἰκονομίας (Καταμερισμός, ἀνάπτυξις ἀνταλλαγῶν, συσσώρευσις καὶ μετακίνησις κεφαλαίου κ.λπ.).

7) Μηχανισμοὶ λειτουργίας τῆς συγχρόνου οἰκονομίας.

α) Τὸ χρῆμα καὶ αἱ λειτουργίαι τούτου.

β) Ὁ μηχανισμὸς τῶν τιμῶν καὶ αἱ ἐπιδράσεις τούτου.

γ) Διεθνεῖς συναλλαγαί.

8) Ἐθνικὸν εἰσόδημα (ἔννοια, συντελεσταὶ σχηματισμοῦ, κατανομή—ἀνακατανομὴ τούτου).

9) Τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα (ἔννοια, χαρακτηριστικὰ τούτου).

10) Βασικὰ οἰκονομικὰ προβλήματα (εἴδη, χαρακτηριστικὰ καὶ αἴτια τούτων).

11) Ὁ ρυθμιστικὸς ρόλος τοῦ Κράτους εἰς τὴν Οἰκονομίαν — Τρόποι καὶ μέσα (Δημοσιονομικὴ καὶ νομισματικὴ πολιτικὴ κ.ἄ.).

12) Οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις (ἔννοια, χαρακτηριστικά, στάδια ἀναπτύξεως, σχέσις οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως καὶ κοινωνικῆς εὐημερίας, οἰκονομικὸς προγραμματισμός).

13) Χαρακτηριστικὰ τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκονομίας (ὑφισταμένη κατάστασις, προοπτικαὶ καὶ ἐπιδράσεις ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας).

12. Μάθημα:

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΑΣ

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ Α΄ ἑξάμηνον.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας.
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

1) Ἡ ἀπόκτησις γνώσεων ὑπὸ τῶν σπουδαστῶν δι' ὅλα ἐκεῖνα τὰ φαινόμενα βιολογικοῦ καὶ κοινωνικοῦ χαρακτῆρος (γεννήσεις, θάνατοι, γάμοι, μετανάστευσις, ἀστικοποίησις, οἰκογενειακὸς προγραμματισμὸς κ.λπ.), τὰ ὁποῖα προκαλοῦν μεταβολὰς τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἐπηρεάζουν τὸ συνολικόν του μέγεθος, τὴν σύνθεσίν του κατὰ φῦλον, ἡλικίαν, οἰκονομικὴν δραστηριότητα, ἐπάγγελμα κ.λπ.

2) Ἡ εὐαισθητοποίησις τῶν σπουδαστῶν εἰς τὴν ἀνάγκην δημογραφικῶν στοιχείων διὰ τὴν ἐπισήμανσιν καὶ ἀξιολόγησιν τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Εἰσαγωγή:

α) Ἡ ἔννοια καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς Δημογραφίας.

β) Οἱ κλάδοι τῆς Δημογραφίας.

γ) Πληθυσμὸς — Πληθυσμιακαὶ θεωρίαι.

2) Ἡ κατάστασις τοῦ πληθυσμοῦ:

α) Γενικαὶ εἰσαγωγικαὶ ἔννοιαι.

β) Ἀπογραφὴ πληθυσμοῦ.

γ) Ἀνάλυσις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

3) Ἡ φυσικὴ κίνησις πληθυσμοῦ.

4) Μηχανικὴ κίνησις πληθυσμοῦ.

5) Ὁ οἰκονομικὸς ἐνεργὸς πληθυσμός.

6) Προβολαὶ πληθυσμοῦ.

7) Δημογραφικαὶ ἐξελίξεις ἐν Ἑλλάδι καὶ Διεθνῶς.

13. Μάθημα:

ΒΑΣΙΚΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

α. Διδάσκεται κατὰ τὰ Α΄ καὶ Β΄ ἑξάμηνα.

β. Ὧραι διδασκαλίας:

1) Α΄ ἑξάμηνον.
α) Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).
β) Φροντιστήριον μία (1).
2) Β΄ ἑξάμηνον.
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

1) Ἡ κατανόησις τῆς ἐννοίας τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος.

2) Ἡ ἐνημέρωσις τῶν σπουδαστῶν ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων προγραμμάτων κοινωνικῆς προστασίας εἰς τὴν χώραν μας καὶ τῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι συνετέλεσαν εἰς τὴν δημιουργίαν των καὶ διέπουν τὴν ἐφαρμογήν των.

3) Ἡ παρουσίασις τῶν κυριωτέρων φορέων ἀσκήσεως τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας, ὡς καὶ ἡ ἀνάλυσις τῶν ὑφισταμένων τομέων κοινωνικῆς ἐργασίας.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Κοινωνικὰ προβλήματα:

Ὁρισμὸς τῆς ἐννοίας «κοινωνικὸν πρόβλημα» καὶ ἐπισήμανσις τῶν κυριωτέρων προβλημάτων τῆς ἀστικοβιομηχανικῆς κοινωνίας, ὅπως:

Οἰκονομικὴ ἀνάγκη, ἔνδεια, ἀπορία.

Ἐργασία, ἀνεργία, ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμός.

Μετακίνησις πληθυσμοῦ, πρόσφυγες, μετανάστευσις, ἀστυφιλία, μειονότητες.

Στέγασις.
Ἀσθένεια, σωματικὴ καὶ ψυχική, νοητικὴ καθυστέρησις, ἀναπηρία.
Οἰκογενειακὰ προβλήματα, διαζύγιον, ἐγκατάλειψις, ἐξώγαμος γέννησις, ἀτεκνία, ἐργασία μητρός.
Σχολικὰ προβλήματα (Δυσκολίαι προσαρμογῆς, δυσκολίαι μαθήσεως).
Προβλήματα ἐφηβείας — παιδικὴ ἐγκληματικότης.
Προβλήματα γήρατος.
Γενικὰ προβλήματα — καταστάσεις ἐκτάκτου ἀνάγκης.

2) Φορεῖς ἀσκήσεως κοινωνικῆς προστασίας:
Κρατικοὶ καὶ ἡμικρατικοί.
Ἐκκλησιαστικοί.
Δημοτικοί.
Ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας.
Διεθνεῖς.

Ἁρμοδιότητες καὶ προγράμματα τῶν κυριωτέρων φορέων, ὅπως:
Ὑπουργείου Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν. Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, Π.Ι.Κ.Π.Α. Ἐθνικοῦ Ὀργανισμοῦ Προνοίας.

3) Προγράμματα Κοινωνικῆς προστασίας:

α) Ὑπηρεσίαι καὶ Προγράμματα διὰ τὴν Παιδικὴν Ἡλικίαν:
Βασικαὶ ἀρχαὶ Παιδικῆς Προστασίας. Τὰ δικαιώματα τοῦ Παιδιοῦ, ὡς διετυπώθησαν ὑπὸ τοῦ Ο.Η.Ε.
Μέριμνα διὰ τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ζῇ ὑπὸ ὁμαλὰς οἰκογενειακὰς συνθήκας (Βρεφικοὶ σταθμοί. Παιδικοὶ σταθμοί. Συμβουλευτικοὶ σταθμοὶ μητρότητος καὶ βρέφους).

Μέριμνα διὰ τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον στερεῖται τῆς πατρικῆς προστασίας:

ι. Ἐνίσχυσις τῆς φυσικῆς οἰκογενείας (Γενικαὶ Ἀρχαί. Ἀνάλυσις προγράμματος ἐνισχύσεως Ἀπροστατεύτων Παίδων τοῦ Ὑπουργείου Κοινων. Ὑπηρεσιῶν).
ιι. Μέριμνα ἐκτὸς τῆς φυσικῆς οἰκογενείας (Βρεφοκομεῖα καὶ Κέντρα Βρεφῶν, Ἀνάδοχοι Οἰκογένειαι. Υἱοθεσίαι. Κέντρα Παιδικῆς Μερίμνης καὶ Παιδοπόλεις. Σύγκρισις ἱδρυματικῆς περιθάλψεως καὶ ἐνισχύσεως τῆς φυσικῆς ἢ θετῆς οἰκογενείας).
Μέριμνα διὰ τὸ μὴ ὑγιὲς παιδὶ (Γενικαὶ Ἀρχαί. Ἱδρύματα διὰ τὰ παιδιά. Ἀνάπηρα κατὰ τὰ αἰσθητήρια ὄργανα. Ἀνάπηρα κατὰ τὸ κινητήριον σύστημα. Διανοητικῶς ἀνάπηρα. Ψυχικῶς ἀσθενῆ. Νοσοκομεῖα Παίδων).

β) Ὑπηρεσίαι καὶ Προγράμματα διὰ τὴν Ἐφηβικὴν Ἡλικίαν:
Γενικαὶ Ἀρχαὶ προστασίας τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας.
Μέριμνα διὰ τὸν ἔφηβον, ὁ ὁποῖος ζῇ ὑπὸ ὁμαλὰς οἰκογενειακὰς συνθήκας. (Γενικαὶ Ἀρχαί. Κέντρα Νεότητος. Λέσχαι. Ὀργανώσεις Νέων. Ἀστικὰ Κέντρα. Σπίτια Παιδιοῦ. Παιδικαὶ Ἐξοχαί. Οἰκοτροφεῖα. Ἐπαγγελματικὸς Προσανατολισμός).
Μέριμνα διὰ τὸ παραπτωματικὸν παιδὶ (Δικαστήρια Ἀνηλίκων. Ἑταιρεῖαι Προστασίας Ἀνηλίκων. Ἀναμορφωτικὰ Καταστήματα. Σωφρονιστικὰ Καταστήματα).

γ) Ὑπηρεσίαι καὶ Προγράμματα διὰ τὸν Ἐνήλικα:
Συμβουλευτικὰ Κέντρα — Κέντρα Ἐξυπηρετήσεως Οἰκογενείας.
Μέριμνα διὰ τοὺς ἐργαζομένους.
ι. Κοινωνικαὶ Ὑπηρεσίαι εἰς τὴν Ἀσφάλισιν.
ιι. Κοινωνικαὶ Ὑπηρεσίαι εἰς τὴν Βιομηχανίαν.
Προστασία καὶ Ἀποκατάστασις Ἀναπήρων καὶ χρονίως πασχόντων.
ι. Ἱδρυματική.
ιι. Οἰκονομική.

δ) Ὑπηρεσίαι καὶ Προγράμματα διὰ τὴν Γεροντικὴν Ἡλικίαν:
Γενικαὶ Ἀρχαὶ — Σύγχρονοι τάσεις.
Ἱδρυματικὴ Περίθαλψις.
Προγράμματα Κοινωνικῆς Προστασίας κατ' οἶκον.

ε) Κοινωνικὴ Μέριμνα διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ὅλων τῶν ἡλικιῶν:
Κοινωνικαὶ Ὑπηρεσίαι καὶ ἀντικείμενον δραστηριότητος αὐτῶν εἰς τὰ Νοσηλευτικὰ Ἱδρύματα (Γενικὰ Νοσοκομεῖα. Εἰδικὰ Νοσοκομεῖα. Θεραπευτήρια Ψυχικῶν Παθήσεων. Νοσοκομεῖα Παίδων. Πρεβεντόρια).

στ) Ὑπηρεσίαι καὶ προγράμματα ἀντιμετωπίσεως ἐκτάκτων ἀναγκῶν καὶ κοινωνικῆς προστασίας οἰκονομικῶς ἀδυνάτων:
Ἐπειγούσης περιθάλψεως θεομηνιοπλήκτων.
Ἐπειγούσης περιθάλψεως προσφύγων καὶ παλιννοστούντων.
Κοινωνικῆς Προστασίας οἰκονομικῶς ἀδυνάτων.
Μέτρα καταπολεμήσεως τῆς ἐπαιτείας καὶ ἀλητείας.
ζ) Ὑπηρεσίαι καὶ προγράμματα στεγάσεως:
Ἀποκαταστάσεως θεομηνιοπλήκτων.
Ἀποκαταστάσεως προσφύγων.
Στεγαστικῆς συνδρομῆς διαβιούντων ὑπὸ δυσμενεῖς συνθήκας κατοικίας.

η) Προγράμματα Κοινοτικῆς ἀναπτύξεως:

θ) Νέαι τάσεις καὶ ἐξελίξεις εἰς τὴν Κοινωνικὴν προστασίαν ἐν Ἑλλάδι καὶ διεθνῶς.
Κοινωνικαὶ Ὑπηρεσίαι εἰς τὸ Σχολεῖον.
Συμβουλευτικαὶ Ὑπηρεσίαι διὰ τὴν οἰκογένειαν.
Ἄλλαι τάσεις.

14. Μάθημα:

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

α. Διδάσκεται κατὰ τὰ Α' καὶ Β' ἑξάμηνα.

β. Συνδυάζεται μὲ τὸ μάθημα «ΒΑΣΙΚΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ» καὶ περιλαμβάνει, ὑπὸ μορφὴν φροντιστηρίου καὶ ἐπισκέψεις εἰς ἀντιπροσωπευτικὰς Ὑπηρεσίας καὶ Ἱδρύματα διαφόρων τομέων παροχῆς Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν.

γ. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Φροντιστήριον δύο (2).
Ἄσκησις ἐκτὸς Σχολῆς τέσσαρες (4).

δ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:
Ἡ πληρεστέρα ἐνημέρωσις τοῦ σπουδαστοῦ ἐπὶ τοῦ ἔργου καὶ τοῦ τρόπου λειτουργίας ἀντιπροσωπευτικῶν φορέων παροχῆς κοινωνικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ εἰδικώτερον ἐπὶ τῆς δραστηριότητος τῶν κοινωνικῶν λειτουργῶν, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦνται ὑπὸ τοῦ φορέως.

15. Μάθημα:

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ Β' ἑξάμηνον.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Θεωρητικὴ διδασκαλία τρεῖς (3).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

1) Ἡ μελέτη τῆς ἐξελίξεως τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας εἰς τὸν Δυτικὸν Κόσμον, διὰ μέσου τῶν αἰώνων.
2) Ἡ ἀνασκόπησις τῶν κυριωτέρων ἱστορικῶν γεγονότων καὶ φιλοσοφικῶν τάσεων, αἱ ὁποῖαι συνέβαλον εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς συγχρόνου ἐφηρμοσμένης ἐπιστήμης τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Μελέτη τῶν μέσων καὶ τρόπων περιθάλψεως τῶν δεομένων μερίμνης κατὰ ἐποχάς.
α) Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.
Εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα.
Εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ρώμην.
β) Ἐπίδρασις τοῦ Χριστιανισμοῦ.
Βασικαὶ ἀλλαγαὶ εἰς τὰς ἀντιλήψεις περὶ φιλανθρωπίας, φιλαλληλίας καὶ ἐλεημοσύνης.

γ) Κατὰ τὸν Μεσαίωνα.
Εἰς τὴν Δύσιν.
Εἰς τὸ Βυζάντιον.
Σύγκρισις τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς κοινωνικῆς μερίμνης εἰς τὴν Δύσιν καὶ τὸ Βυζάντιον.
δ) Κατὰ τὴν Ἀναγέννησιν εἰς τὴν Δύσιν.
Ἐπίδρασις τῆς Μεταρρυθμίσεως καὶ τῆς φιλοσοφίας ἐπὶ τῆς διαμορφώσεως τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας.
ε) Κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν ἐν Ἑλλάδι.
Συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Κοινότητος καὶ τῶν μεγάλων εὐεργετῶν.
στ) Κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα εἰς τὴν Εὐρώπην.
Ἐλισαβετιανοὶ νόμοι.
Μεγάλοι Εὐρωπαῖοι ἀναμορφωταὶ τοῦ τρόπου περιθάλψεως τῶν μειονεκτουσῶν ὁμάδων.
ζ) Κατὰ τὸν 18ον καὶ 19ον αἰῶνα εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικήν.
Ἐπίδρασις τῆς Ἀμερικανικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως.
Ἐπίδρασις τῆς Βιομηχανικῆς Ἐπαναστάσεως.
Ἐπίδρασις τῆς θεωρίας τῆς ψυχαναλύσεως.
Ἐξέλιξις τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας ὡς Ἐπιστήμης.
Ἵδρυσις Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν Κοινωνικῆς Ἐργασίας.
η) Κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα εἰς τὴν Ἑλλάδα.
Ἐπὶ Καποδιστρίου μέχρι τῆς λήξεως τῆς Βασιλείας τοῦ Ὄθωνος.
Ἐπὶ Γεωργίου τοῦ Α'.
θ) Κατὰ τὸν 20ὸν αἰῶνα εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικήν.
Πρὸ τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου.
Ἀπὸ τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου μέχρι σήμερον.
Σύγχρονοι ἀντιλήψεις περὶ κοινωνικῆς προνοίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικήν.
ι) Κατὰ τὸν 20ὸν αἰῶνα εἰς τὴν Ἑλλάδα.
Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1912 ἕως τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφήν.
Στόχοι κρατικῆς καὶ ἰδιωτικῆς μερίμνης.
Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1922 ἕως τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον.
Ἡ ἵδρυσις Ὑπουργείου Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν.
Ἡ ἐφαρμογὴ συστήματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.
Ἀπὸ τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου μέχρι τῆς λήξεως τῆς Κατοχῆς.
Πρόγραμμα μαζικῆς περιθάλψεως εἰς εἶδος.
Κατασκηνώσεις.
Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1944 ἕως σήμερον.
Ξέναι ἐπιδράσεις εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν προγραμμάτων Κοινωνικῆς Προνοίας.
Εἰσαγωγὴ τοῦ θεσμοῦ τῶν Κοινωνικῶν Λειτουργῶν.
Ἐκπαίδευσις εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐργασίαν.

2) Σημεριναὶ ἀντιλήψεις περὶ Κοινωνικῆς Ἐργασίας ἐν Ἑλλάδι.

16. ΜΑΘΗΜΑ

ΔΙΚΑΙΟΝ (ΓΕΝΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ ΔΙΚΑΙΟΥ)

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ Β' ἑξάμηνον.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

Ἡ κατανόησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ βασικῶν ἐννοιῶν τοῦ δικαίου, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ εντάξῃ τὰς ἀνθρωπίνους σχέσεις εἰς τὸν ἔννομον βίον.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:
1) Ἔννοια τοῦ Δικαίου — Πηγαὶ τοῦ Δικαίου. Νόμος, Ἔθιμον. Δίκαιον — Κράτος. Δίκαιον — Δικαιοσύνη.
Δίκαιον. Ἠθική. Ἐθιμοτυπία.
2) Διαίρεσις Δικαίου — Εἴδη τῶν κανόνων τοῦ Δικαίου. Ἰσχῦον Δίκαιον. Ἀστικὸς Κῶδιξ.
3) Χρονικὰ ὅρια.
4) Ἑρμηνεία.
5) Δικαιώματα — Εἴδη δικαιωμάτων.
Ἀγωγή. Ἔνστασις. Ἀπόφασις.
6) Περὶ προσώπων.
Φυσικὸν πρόσωπον. Ὕπαρξις. Τέλος τοῦ προσώπου.
Νομικὸν πρόσωπον. Εἴδη νομικῶν προσώπων.
7) Δικαιοπραξία. Εἴδη δικαιοπραξιῶν. Ἀτελεῖς δικοπραξίαι. Ἀντιπροσώπευσις. Εἴδη ἀντιπροσωπεύσεως.
8) Παραγραφή. Εἴδη παραγραφῆς.

17. ΜΑΘΗΜΑ

ΔΙΚΑΙΟΝ (ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ)

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ Γ' ἑξάμηνον.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:

Θεωρητικὴ διδασκαλία τρεῖς (3).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

Ἡ κατανόησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ βασικῶν ἐννοιῶν ἐκ τοῦ οἰκογενειακοῦ δικαίου, τῶν ἐπιδράσεων τοῦ Κλάδου τούτου εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων καὶ τῆς ἀναγκαιότητος ἐγκαίρου νομικῆς ρυθμίσεως σχετικῶν θεμάτων, πρὸς ἀντιμετώπισιν ἢ ἀμβλυνσιν κοινωνικῶν προβλημάτων ἐντὸς τοῦ οἰκογενειακοῦ χώρου.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Ὁρισμὸς Οἰκογενειακοῦ Δικαίου. Οἰκογενειακαὶ σχέσεις. Οἰκογενειακὸν δικαίωμα.
Συγγένεια (ἐξ αἵματος, ἀγχιστείας, νομικὴ συγγένεια).
2) Μνηστεία (σύστασις, ἱκανότης, λύσις).
3) Γάμος (ὁρισμός, φύσις τοῦ γάμου, θετικαὶ προϋποθέσεις τελέσεως ἐγκύρου γάμου, κωλύματα, τύπος).
4) Σχέσεις συζύγων (προσωπικαί, περιουσιακαί, προίξ).
5) Διαζύγιον (ὁρισμός, προϋποθέσεις, λόγοι, συνέπειαι, θέσις τέκνων).
6) Γνησιότης τέκνου (ἔννοια γνησίου τέκνου, τεκμήριον γνησιότητος).
7) Σχέσις γονέων καὶ τέκνων.
Προσωπικαὶ σχέσεις (ἐπώνυμον τέκνου, ἀμοιβαῖαι ὑποχρεώσεις, ἐπιμέλεια ἀνηλίκου τέκνου).
Περιουσιακαὶ σχέσεις (ὑποχρέωσις τέκνου, παροχαὶ γονέων).
8) Πατρικὴ ἐξουσία.
Ἱστορικόν. Ἀναπλήρωσις ὑπὸ τῆς μητρός. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα πατρός.
Τέλος πατρικῆς ἐξουσίας.
9) Ἐξώγαμα τέκνα.
Ἔννοια. Σχέσις πρὸς μητέρα. Ἐπιμέλεια ἐξωγάμου.
Ἀναγνώρισις ἐξωγάμου. Ἱστορικὴ ἐξέλιξις.
Ἑκουσία ἀναγνώρισις (ἀρχαὶ διέπουσαι ταύτην, ἀποτελέσματα).
Ἀναγνώρισις δικαστικὴ (μορφαί, ἀποτελέσματα).
Νομιμοποίησις ἐξωγάμου.
Ἱστορικὴ ἐξέλιξις, μορφαὶ νομιμοποιήσεως, προϋποθέσεις, ἀποτελέσματα.
10) Υἱοθεσία.
Ὁρισμός. Ἱστορικὴ ἐξέλιξις. Ὅροι. Περιορισμοί. Διαδικασία. Ἀποτελέσματα. Λύσις υἱοθεσίας (κατὰ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα καὶ τὸ Ν.Δ. 610/70).
11) Ἐπιτροπεία.
Ποῖοι τελοῦν ὑπὸ ἐπιτροπείαν.
Χαρακτηριστικὰ τοῦ λειτουργήματος.
Μορφαὶ ἐπιτροπείας.
Ἐπίτροπος. Παρεπίτροπος. Συγγενικὸν Συμβούλιον. Εἰδικὸς Ἐπίτροπος. Προσωρινὸς Ἐπίτροπος.
Ἐπιτροπεία ἀπηγορευμένων (Δικαστική, Νόμιμος).
Παῦσις τῆς ἀπαγορεύσεως.
Ἐπιτροπεία ἀπόντων.
Κηδεμονία.
Δικαστικὴ ἀντίληψις.

18. ΜΑΘΗΜΑ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ Δ′ ἑξάμηνον.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:
Ἡ κατανόησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ βασικῶν ἐννοιῶν ἐπὶ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, τῶν ἐπιδράσεων τοῦ κλάδου τούτου εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀτόμων, τῶν ἐπιπτώσεων ἐκ τῆς ἀντικοινωνικῆς συμπεριφορᾶς καὶ τοῦ ρόλου τῆς Πολιτείας εἰς τὴν πρόληψιν καὶ καταστολὴν τῆς ἐγκληματικότητος.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:
Τὸ ποινικὸν δίκαιον ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ Δικαίου.
Ἀρχὴ τῆς νομιμότητος τοῦ ποινικοῦ κολασμοῦ.
Ἔννοια τοῦ ἐγκλήματος (Πρᾶξις, Ἄδικον, Καταλογισμός, Ἀξιόποινον).
Περὶ ποινῆς καὶ μέτρων ἀσφαλείας.
Λόγοι ἀποκλείοντες τὸ ἄδικον (Ἄμυνα, κατάστασις ἀνάγκης, συναίνεσις τοῦ παθόντος. Ἐξυπηρέτησις ἀληθοῦς συμφέροντος τοῦ παθόντος. Σύγκρουσις καθηκόντων).
Διακρίσεις ἐγκλημάτων.
Περὶ καταλογισμοῦ (Ἱκανότης, Ὑπαιτιότης, τὸ ἀνθρωπίνως φευκτὸν τῆς ὑπαιτιότητος).
Περὶ πλάνης (νομικῆς, πραγματικῆς).
Περὶ ἀποπείρας.
Συμμετοχὴ εἰς τὸ ἔγκλημα (Αὐτουργία, συναυτουργία, ἠθικὴ αὐτουργία, συνέργεια).
Ἐπιμέτρησις τῆς ποινῆς. Ἐγκληματικότης Ἀνηλίκων. Τὸ ποινικὸν δίκαιον τῶν ἀνηλίκων (Ἀναμορφωτικά, θεραπευτικὰ καὶ σωφρονιστικὰ μέτρα). Ποινικὰ δικαστήρια—διαδικασία ποινικῆς δίκης—Ὑπηρεσίαι Ἐπιμελητῶν Ἀνηλίκων—Ἱδρύματα Ἀγωγῆς Ἀνηλίκων—Ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἀνηλίκων.

19. ΜΑΘΗΜΑ

ΔΙΚΑΙΟΝ (ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ)

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ Ε′ ἑξάμηνον.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

Ἡ κατανόησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ βασικῶν ἐννοιῶν ἐκ τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας, τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα προκύπτουν ἀπὸ τὴν ἐργασιακὴν σχέσιν καὶ τοῦ ρυθμιστικοῦ ρόλου τῆς Πολιτείας κατὰ τὴν διαμόρφωσιν τῶν σχέσεων τούτων καὶ τὴν διασφάλισιν παραδεκτῶν ὅρων καὶ συνθηκῶν ἐργασίας.

1. Γενικὰ περὶ τοῦ ἐργατικοῦ Δικαίου.
Βασικαὶ Ἀρχαί.
Πηγαὶ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου.
Διατάξεις τοῦ Συντάγματος αἱ ὁποῖαι ἐνδιαφέρουν τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον.
Αὐτόνομοι πηγαὶ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου.
Ἀντικείμενον Ἐργατικοῦ Δικαίου.

2. Σχέσεις συμβάσεως ἐργασίας καὶ συμβάσεως ἔργου.

Ἵδρυσις σχέσεως ἐργασίας.
Προϋποθέσεις κύρους τῆς συμβάσεως.
Πρόσληψις ἐργαζομένων.
Ὑποχρεώσεις — Δικαιώματα ἐργοδότου καὶ ἐργαζομένου.
Λύσις σχέσεως ἐργασίας.
Συλλογικαὶ συμβάσεις.

4) Εἰδικαὶ προστατευτικαὶ διατάξεις (χρόνος—συνθῆκες ἐργασίας ἀνηλίκου καὶ γυναικός).

20. ΜΑΘΗΜΑ

ΑΡΧΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ Β′ ἑξάμηνον.
β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

1) Ἡ περιγραφὴ τῶν βασικῶν ἀρχῶν αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν φιλοσοφικὴν βάσιν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ.
2) Ἡ ὑποβοήθησις τῶν σπουδαστῶν νὰ κατανοήσουν καὶ νὰ παραδεχθοῦν τὴν ἀναγκαιότητα καὶ τὴν χρησιμότητα τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν μεθόδων τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας ὑπὸ τοῦ Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:
1) Ἀρχαὶ καὶ ἔννοιαι αἱ ὁποῖαι διέπουν τὰ σύγχρονα προγράμματα παροχῆς κοινωνικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπηρεάζουν τὸν τρόπον καλύψεως τῶν ἀνθρωπίνων ἀναγκῶν.
2) Ἡ ἀναγκαιότης καὶ ἡ χρησιμότης τῶν βασικῶν ἀρχῶν εἰς τὴν Κοινωνικὴν Ἐργασίαν.
3) Ἡ Κοινωνικὴ Ἐργασία σήμερον. Αἱ βασικαὶ μέθοδοί της. Ὁρισμὸς τῶν μεθόδων, χρησιμότης, ἐφαρμογαί.
4) Αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας.
α) Ἡ πίστις εἰς τὴν ἀξίαν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ ἀτόμου.
β) Ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτοδιαθέσεως καὶ αὐτοκατευθύνσεως τοῦ ἐξυπηρετουμένου.
γ) Ὁ σεβασμὸς τῆς προσωπικότητος τοῦ ἐξυπηρετουμένου.
δ) Ἡ παραδοχὴ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀτόμου ἢ τῆς ὁμάδος νὰ διατηρήσουν τὴν ἀτομικότητά των καὶ νὰ λαμβάνουν ἀποφάσεις ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῶν παρεχομένων πρὸς αὐτούς ὑπηρεσιῶν καὶ τὸν τρόπον ἀντιμετωπίσεως τῶν προβλημάτων των ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν προσκρούει εἰς τὴν εὐημερίαν τῶν ἄλλων.
ε) Ἡ πεποίθησις εἰς τὴν εὐθύνην τοῦ Κοιν. Λειτουργοῦ νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἀξιοποίησιν τῶν ἀνθρωπίνων δυνατοτήτων, ἀτομικῶν καὶ ὁμαδικῶν, πρὸς ὄφελος τῶν ἐξυπηρετουμένων καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.
στ) Ἡ ἀναγκαιότης τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐχεμυθείας.
ζ) Ἡ αὐτογνωσία καὶ αὐτοέλεγχος τοῦ Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ.
η) Συνήθη προβλήματα τὰ ὁποῖα ἀπαντῶνται κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας.

21. ΜΑΘΗΜΑ

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

α. Διδάσκεται κατὰ τὰ Γ′ καὶ Δ′ ἑξάμηνα.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

1) Ἡ ἀπόκτησις γνώσεων ἐπὶ βασικῶν ἐννοιῶν καὶ ἀρχῶν Διοικήσεως.
2) Ἡ κατατόπισις τῶν σπουδαστῶν περὶ τῆς δομῆς, διαρθρώσεως καὶ λειτουργίας Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν (δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ τομέως) ἐν Ἑλλάδι.
3) Ἡ προετοιμασία διὰ τὸ ἔργον τοῦ κοινωνικοῦ λειτουργοῦ ὡς ὑπαλλήλου, τῶν ἐν λόγῳ ἐπαγγελματικῶν πλαισίων.

δ) Βασικαὶ ἑνότητες:
1) Γενικὰ — Ἱστορικὴ ἀναδρομή. Ἡ ἀνάπτυξις τῆς Διοικήσεως εἰς τὴν σύγχρονον κοινωνίαν καὶ ἡ ἀναγκαιότης ταύτης κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν μέτρων Κοινωνικῆς Προστασίας. Ἡ Διοίκησις ὡς ἐπιστήμη καὶ τέχνη.
2) Ἡ ἔννοια τῆς Διοικήσεως. Ἀντικείμενον. Ἡ Διοίκησις ὡς διαδικασία. Θεωρητικαὶ ἀπόψεις περὶ Διοικήσεως (Κλασσικαὶ καὶ νεώτεραι).
3) Ἀνάλυσις συστημάτων (γραφειοκρατικοῦ, μηχανιστικοῦ, ἀνθρωποκεντρικοῦ) καὶ τῶν ἰδιαιτέρων γνωρισμάτων

ἑκάστου. Ἀνάλυσις τῶν ἐννοιῶν: Ἡγεσία, ἱεραρχία, σχέσεις προϊσταμένου καὶ ὑφισταμένου, ἁρμοδιότης καὶ εὐθύνη, ἐκχώρησις ἁρμοδιότητος.

4) Βασικαὶ λειτουργίαι Διοικήσεως:
α) Ἐπικοινωνία — ἐνημέρωσις.
β) Διαδικασία λήψεως ἀποφάσεων.

5) Συντελεσταὶ Διοικήσεως:

α) Ὁ ἀνθρώπινος συντελεστὴς (φορεὺς ἐξουσίας, τὸ προσωπικόν, οἱ ἐξυπηρετούμενοι, τὸ περιβάλλον).
β) Ὁ οἰκονομικὸς συντελεστὴς (ἐξεύρεσις πόρων, προϋπολογισμός, ἀπολογισμός, διαχείρισις, ἔλεγχος).
γ) Ὁ τεχνολογικὸς συντελεστὴς (ἐξοπλισμός, ἐγκαταστάσεις).
6) Δυνατότητες ἐφαρμογῆς ἀρχῶν καὶ τεχνικῶν τῶν μεθόδων Κοινωνικῆς Ἐργασίας εἰς τὴν Διοίκησιν.
7) Αἱ Κοινωνικαὶ Ὑπηρεσίαι ἐν Ἑλλάδι. (Κρατικαί, ἡμικρατικαί, ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, κεντρικαί, περιφερειακαί, πρωτογενεῖς, δευτερογενεῖς). Διοικητικὴ δομὴ καὶ διάρθρωσις αὐτῶν. Ὀργανόγραμμα, Καταμερισμὸς ἔργου. Ὑπηρεσιακαὶ μονάδες. Ἁρμοδιότητες. Γραφειακὴ ὀργάνωσις καὶ διαδικασία. Φορεῖς ἐποπτείας καὶ συντονισμοῦ.
8) Ὄργανα προγραμματισμοῦ καὶ παροχῆς Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν (ἀτομικά, συλλογικά, εἰδικευμένα καὶ μή). Σημασία συνεργασίας ὀργάνων διαφόρων Κλάδων εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ φορέως.
9) Γενικὰ περὶ Δημοσίας Διοικήσεως.
α) Ἡ δημοσιοϋπαλληλικὴ σχέσις.
β) Καθήκοντα, ὑποχρεώσεις.
γ) Περιορισμοί, δικαιώματα, ὑπαλληλικὴ εὐθύνη.
δ) Χαρακτηριστικὰ σχέσεως προσωπικοῦ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου.
10) Ὁ Κοινωνικὸς Λειτουργὸς ὡς μέλος τοῦ προσωπικοῦ Κοινωνικῆς Ὑπηρεσίας.

22. ΜΑΘΗΜΑ

ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕ ΑΤΟΜΑ

α. Διδάσκεται κατὰ τὰ Γ', Δ' καὶ Ε' ἑξάμηνα.
β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:

Γ' ἑξάμηνον:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).
Φροντιστήριον δύο (2).

Δ' ἑξάμηνον:
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).
Φροντιστήριον μία (1).

Ε' ἑξάμηνον:
Θεωρητικὴ διδασκαλία μία (1).
Φροντιστήριον μία (1).

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:
1) Ἡ κατανόησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ τῶν βασικῶν ἐννοιῶν καὶ ἀρχῶν αἱ ὁποῖαι διέπουν τὴν ἄσκησιν τῆς κοινωνικῆς ἐργασίας κατ' ἄτομον.
2) Ἡ ἀπόκτησις γνώσεων καὶ ἡ ἀνάπτυξις ἱκανοτήτων διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς μεθοδικῆς προσεγγίσεως, (μελέτη - διάγνωσις - θεραπεία) ὡς καὶ τὸν συνεχῆ συσχετισμὸν τῶν φάσεων τούτων κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς μεθόδου αὐτῆς τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας.
3) Ἡ ἀνάπτυξις ὑπὸ τῶν σπουδαστῶν τῶν ἀπαραιτήτων τεχνικῶν καὶ δεξιοτήτων διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐφαρμογὴν τῆς μεθόδου.

Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Κοινωνικὴ ἐργασία κατ' ἄτομον:
α) Φύσις καὶ περιεχόμενον τῆς μεθόδου.
β) Ὁμοιότητες καὶ διαφοραὶ τῆς μεθόδου αὐτῆς ἀπὸ τὰς ἄλλας μεθόδους τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας.
γ) Ἀνασκόπησις τῶν βασικῶν ἀρχῶν τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας καὶ ἐφαρμογή των εἰς τὴν Κοινωνικὴν ἐργασίαν μὲ ἄτομα.
2) Μελέτη καὶ ἀνάλυσις τῶν βασικῶν συντελεστῶν τῆς μεθόδου.
α) Ὁ Φορεὺς παροχῆς Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν εἰς τὸν ὁποῖον ἐφαρμόζεται ἡ Κοινωνικὴ Ἐργασία κατ' ἄτομον. Φύσις, δομὴ καὶ ἰδιαίτεραι λειτουργίαι τοῦ φορέως παροχῆς Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν. Πρωτογενεῖς καὶ Δευτερογενεῖς Κοινωνικαὶ Ὑπηρεσίαι).
β) Τὸ ἐξυπηρετούμενον ἄτομον. Ἀνθρωπίνη συμπεριφορά, προσωπικότης, κίνητρα, κοινωνικοὶ ρόλοι.
γ) Τὸ πρόβλημα (κατανόησις τοῦ προβλήματος διὰ τὸ ὁποῖον αἰτεῖται βοήθεια καὶ τῆς πολλαπλῆς δυναμικῆς φύσεώς του).
δ) Φύσις καὶ περιεχόμενον τῆς σχέσεως Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ καὶ ἐξυπηρετουμένου.
ε) Ἡ διεργασία εἰς τὴν Κοινωνικὴν Ἐργασίαν κατ' ἄτομον.
3) Γενικαὶ γνώσεις τεχνικῆς συνεντεύξεως.
4) Ἀρχικὴ συνέντευξις.
5) Ἀνάλυσις τῆς διαδικασίας τῆς κοινωνικῆς μελέτης:
α) Σκοπὸς τῆς κοινωνικῆς μελέτης, εἴδη κοινωνικοῦ ἱστορικοῦ.
β) Πηγαὶ καὶ τρόποι συγκεντρώσεως πληροφοριῶν.
6) Γενικαὶ γνώσεις περὶ τῆς ψυχοκοινωνικῆς διαγνώσεως καὶ τῆς κοινωνικῆς θεραπείας.
7) Διατύπωσις ἐκθέσεων καὶ τήρησις γραπτῶν στοιχείων.
8) Διακοπὴ συνεργασίας, περάτωσις περιπτώσεως, παραπομπὴ εἰς ἄλλην Ὑπηρεσίαν.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

1) Ἡ ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ πληρεστέρα ἀφομοίωσις καὶ χρησιμοποίησις τῶν ἤδη ἀποκτηθεισῶν θεωρητικῶν γνώσεων ὡς καὶ ἡ αὔξησις καὶ ὁλοκλήρωσις τῶν γνώσεών του εἰς τοὺς τομεῖς τῆς διαγνώσεως καὶ τῆς θεραπείας.
2) Ἡ ἀπόκτησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ εἰδικῶν γνώσεων καὶ τεχνικῶν διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς μεθόδου τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας κατ' ἄτομον δι' εἰδικὰς κατηγορίας προβλημάτων καὶ ἀτόμων.
3) Ἡ ἐνημέρωσις τοῦ σπουδαστοῦ ἐπὶ τῶν συντελουμένων ἐξελίξεων εἰς τὴν Κοινωνικὴν Ἐργασίαν.

Βασικαὶ ἑνότητες:
1) Θεωρητικὴ τοποθέτησις τῆς ἐννοίας τῆς διαγνώσεως.
α) Εἴδη διαγνώσεως, (δυναμική, αἰτιολογική, κλινική, ψυχοκοινωνική).
β) Εἰδικαὶ διαγνώσεις διὰ τὴν ὀργάνωσιν καὶ διατύπωσιν τῆς πλήρους ψυχοκοινωνικῆς διαγνώσεως.
2) Θεωρητικὴ τοποθέτησις τῆς ἐννοίας τῆς θεραπείας.
α) Διευκρίνισις μεταξὺ θεραπευτικῶν στόχων, θεραπευτικῶν μεθόδων καὶ θεραπευτικῶν τεχνικῶν.
β) Εἴδη θεραπείας.
γ) Ἀνάλυσις ὑποστηρικτικῶν τεχνικῶν καὶ ἀναφορὰ εἰς τὰς τεχνικὰς αὐτεπιγνώσεως (διασαφήνισις καὶ ἑρμηνεία)
3) Κατανόησις καὶ χρησιμοποίησις τῆς δυναμικῆς τῆς σχέσεως (συναισθηματικὴ μεταβίβασις, ἀντιμεταβίβασις, ἀντίστασις, μηχανισμοὶ ἀμύνης κλπ.).
4) Ἡ χρησιμοποίησις διαγνωστικῶν καὶ θεραπευτικῶν τεχνικῶν μὲ εἰδικὰς ὁμάδας ἀτόμων.
5) Θεωρητικὴ ἀνάπτυξις νεωτέρων ἐξελίξεων εἰς τὴν Κοινωνικὴν Ἐργασίαν.

23. ΜΑΘΗΜΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΘ' ΟΜΑΔΑΣ

α. Διδάσκεται κατὰ τὰ Γ', Δ' καὶ Ε' ἑξάμηνα.
β. Ὧραι διδασκαλίας ἑβδομαδιαίως:

Γ' ἑξάμηνον.
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).
Φροντιστήριον δύο (2).

Δ' ἑξάμηνον.
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2)
Φροντιστήριον μία (1)
Ε' ἑξάμηνον.
Θεωρητικὴ διδασκαλία μία (1)
Φροντιστήριον μία (1)

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

1) Νὰ ἀποκτήσῃ ὁ σπουδαστὴς βασικὰς γνώσεις διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ὁμάδα, τὴν σημασίαν αὐτῆς (θετικὴ καὶ ἀρνητικὴ) διὰ τὸ ἄτομον - μέλος καὶ τὸ κοινωνικὸν περιβάλλον.

2) Νὰ γνωρίσῃ ὁ σπουδαστὴς βασικὰς ἀξίας, ἀρχάς, ἐπιδιώξεις καὶ τεχνικὰς τῆς Μεθόδου, αἱ ὁποῖαι προσδιορίζουν τὸ ἔργον τοῦ Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ εἰς τὴν ἐργασίαν του μὲ τὴν ὁμάδα.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Ἡ Μέθοδος τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας καθ' Ὁμάδας.

α) Τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα. Αἱ ἐπιδιώξεις. Ἱστορικὴ ἀναδρομή.

β) Ἡ σχέσις τῆς μεθόδου μετὰ τῶν ἄλλων μεθόδων τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας.

γ) Τὰ πλαίσια ἐφαρμογῆς τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας καθ' ὁμάδας εἰς τὴν Ἑλλάδα.

δ) Ἡ ὁμάδα, τὸ ἄτομον, ὁ Κοινωνικὸς Λειτουργός, ὁ χῶρος, βασικοὶ συντελεσταὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς μεθόδου.

2) Ἡ Ἀνθρωπίνη Ὁμάς.

α) Ἔννοια καὶ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα ὁμάδος (Κύρια εἴδη ὁμάδων).

β) Ἐσωτερικαὶ δυνάμεις (ἰδιότητες) τῆς ὁμάδος αἱ ὁποῖαι διαμορφώνουν τὴν φύσιν της καὶ ἐλέγχουν τὴν ἐξέλιξίν της. Ἀλληλεπιδράσεις.

γ) Σχέσεις — Δομὴ — Ρόλοι — Ἑνότης Ὁμάδος. Ἡ ἐνσυνείδητος συμμετοχὴ τοῦ μέλους. Ἐπικοινωνία — Κλίμα ὁμάδος — Ἀξίαι — Κανόνες συμπεριφορᾶς κ.ἄ.

δ) Στάδια ἐξελίξεως τῆς ὁμάδος.

ε) Ὁ ρόλος τοῦ Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ.

3) Τὸ Ἄτομον - μέλος.

Ἡ σχέσις τοῦ ἀτόμου μὲ τὴν ἀνθρωπίνην ὁμάδα. Ἡ σημασία τῆς σχέσεως αὐτῆς εἰς τὴν ἐν γένει ἀνάπτυξίν του.

Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ἀτόμου - μέλους, κύριος στόχος τῆς ἐργασίας τοῦ Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ.

Οἱ σχέσεις τοῦ μέλους μὲ τὰ ἄλλα μέλη τῆς ὁμάδος.

Ρόλοι μελῶν: Δημιουργικοί, ἀποδιοργανωτικοί, Τρόποι ἀντιμετωπίσεως.

4) Τὸ πλαίσιον.

α) Ἡ Κοινωνικὴ Ὑπηρεσία, ἡ Κοινότης, ὁ φυσικὸς χῶρος εἰς τὸν ὁποῖον λειτουργεῖ ἡ ὁμάδα.

β) Ἀλληλεπιδράσεις αὐτῶν καὶ ρόλος τοῦ Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ.

5) Ὁ Κοινωνικὸς Λειτουργός.

α) Ὁ Κοινωνικὸς Λειτουργός: Προσωπικότης, γνώσεις, ἱκανότητες.

Ἔννοια καὶ περιεχόμενον τῆς ἐπαγγελματικῆς σχέσεως.

Καταστάσεις αἱ ὁποῖαι ὁδηγοῦν τὸν Κοινωνικὸν Λειτουργὸν εἰς προβληματισμοὺς ἀπὸ τυχὸν σύγκρουσιν ἐπιδιώξεων, μεταξὺ τῆς Ὀργανώσεως, τῆς Κοινότητος, τῆς Ὁμάδος καὶ τοῦ ἰδίου.

β) Τὸ Ἔργον τοῦ Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ εἰς τὴν ὁμάδα καὶ οἱ διάφοροι ρόλοι του.

Πρώτη ἐπαφή, σχηματισμὸς — σύνθεσις ὁμάδος, προσδιορισμὸς σκοπῶν.

Ἀνάπτυξις προγράμματος βοηθείας. Ἀξιολόγησις τῆς ἐργασίας. Διακοπὴ σχέσεως Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ καὶ ὁμάδος.

Χρησιμοποιούμενα μέσα (ἄμεσα καὶ ἔμμεσα) καὶ τεχνικαὶ βοηθείας.

Ἡ ἐξατομίκευσις, ἡ συνέντευξις, ἐπισκέψεις (κατ' οἶκον, εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς τὸν ἐργασιακὸν χῶρον), ἡ παραπομπή.

Τὰ μέσα προγράμματος (κατηγορίαι Προγραμμάτων καὶ ἡ σχέσις των μὲ τὸ ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα).

Χρησιμοποιούμεναι θεραπευτικαὶ τεχνικαὶ διὰ τὴν βοήθειαν τοῦ μέλους καὶ τῆς ὁμάδος (θεραπευτικὸν στάδιον).

γ) Ὁ Κοινωνικὸς Λειτουργὸς εἰς τὴν ἐργασίαν του μὲ εἰδικὰς ὁμάδας καὶ εἰς διάφορα πλαίσια.

δ) Βοηθήματα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιεῖ ὁ Κοινωνικὸς Λειτουργός, διὰ τὴν παρακολούθησιν καὶ τὴν ἀξιολόγησιν τῆς ἐργασίας του:

Ἐκθέσεις, στατιστικὰ δελτία, ἐποπτεία, συμβουλευτικὴ βοήθεια κ.ἄ.

24. ΜΑΘΗΜΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ — ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ

α. Διδάσκεται κατὰ τὰ Δ', Ε' καὶ ΣΤ' ἑξάμηνα.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:

Δ' ἑξάμηνον.
Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2)
Φροντιστήριον μία (1)

Ε' ἑξάμηνον.
Θεωρητικὴ διδασκαλία μία (1)
Φροντιστήριον μία (1)

ΣΤ' ἑξάμηνον.
Θεωρητικὴ διδασκαλία μία (1)
Φροντιστήριον μία (1)

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

Ἡ ἀπόκτησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ γνώσεων σχετικῶν μὲ τὰς βασικὰς ἐννοίας τῆς μεθόδου τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας μὲ Κοινότητα καὶ ἡ ὑποβοήθησις αὐτοῦ νὰ ἀποκτήσῃ τὰς ἀναγκαιούσας δεξιότητας καὶ νὰ ἀναπτύξῃ τὰς ἀπαιτουμένας τεχνικὰς διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς μεθόδου αὐτῆς τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Ἡ Κοινωνικὴ Ἐργασία μὲ τὴν Κοινότητα, ὡς μέθοδος τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασαίς.

2) Ἡ Κοινωνικὴ Ἐργασία μὲ τὴν Κοινότητα, ὡς μέθοδος καὶ διαδικασία.

α) Ἐννοιολογικαὶ καὶ φιλοσοφικαὶ βάσεις τῆς Κ.Ε.Κ.

β) Κ.Ε.Κ.. Κοινοτικὴ ἀνάπτυξις, σχέσεις μὲ τὴν Κοινότητα.

γ) Μελέτη καὶ διάγνωσις εἰς τὴν Κ.Ε.Κ. σχέδιον ἐπεμβάσεως. Ἔννοια καὶ φάσεις τοῦ σχεδιασμοῦ.

3) Ἡ Κοινότης, πλαίσιον ἀσκήσεως τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας μὲ τὴν Κοινότητα.

α) Ἡ ἔννοια τῆς Κοινότητος.

β) Ἡ ἀνάλυσις τῶν παραγόντων, οἱ ὁποῖοι ἐπηρεάζουν τὴν ζωὴν εἰς τὴν Κοινότητα.

4) Ἡ Δυναμικὴ τῆς Κοινοτικῆς ζωῆς.

α) Ἀνάλυσις τῆς Κοινότητος.

β) Προβλήματα τῆς Κοινότητος καὶ ἀκάλυπτες ἀνάγκες.

γ) Ἡ ἔννοια τῆς ἀλλαγῆς.

δ) Δομὴ ἰσχύος καὶ σύστημα λήψεως ἀποφάσεων.

ε) Συμμετοχὴ τῶν πολιτῶν.

στ) Ἐνδομαδικὴ καὶ διομαδικὴ συνεργασία καὶ σύγκρουσις.

5) Ὁ ρόλος τοῦ Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ εἰς τὴν Κ.Ε.Κ. Βασικὰ μέσα καὶ μέθοδοι τῆς Κ.Ε.Κ.

α) Ἐπιτροπαί, Συμβούλια, συνεντεύξεις, διασκέψεις.

β) Μέθοδοι.

6) Ἡ Κ.Ε.Κ. ὡς πρωτεύουσα μέθοδος καὶ πλαίσια ἀσκήσεώς της.

α) Σχεδιασμός, συντονισμὸς καὶ χρηματοδότησις προγραμμάτων Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Κοινωνικῆς Πολιτικῆς.

β) Ἐκπαίδευσις. Προαγωγὴ κοινωνικῶν προγραμμάτων. Ἐπηρεασμὸς Νομοθεσίας. Κοινωνικὴ Δρᾶσις διὰ τὴν λῆψιν μέτρων διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἀπαιτεῖται νομοθετικὴ ρύθμισις.

γ) Ἀρχαί, μέθοδοι, τεχνικαὶ καὶ πλαίσια.

7) Ἡ Κ.Ε.Κ. εἰς Ὀργανώσεις Ἀμέσου Ἐξυπηρετήσεως ἀτόμων καὶ ὁμάδων ὡς δευτερεύουσα μέθοδος.

8) Σύγχρονοι τάσεις εἰς τὴν ἄσκησιν τῆς Κ.Ε.Κ. (Τοπικὴ Ἀνάπτυξις. Κοινωνικὸς Σχεδιασμός. Κοινωνικὴ Δρᾶσις).

9) Βασικὰ Κοινωνικὰ προβλήματα καὶ ὁ ρόλος τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας καὶ τῆς Κ.Ε.Κ. (Παιδικὴ παραπτωματικότης, ψυχικὴ ὑγεία, προβλήματα τρίτης ἡλικίας, Ἀστικὴ ἀποδιοργάνωσις, Ἀνάπτυξις Γειτονιᾶς κλπ.).

10) Ἡ Κοινωνικὴ Ἐργασία εἰς τὰ πλαίσια συνεχῶν κοινωνικῶν ἀλλαγῶν.

α) Ἱστορικὴ ἐξέλιξις καὶ ἀνάπτυξις τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας καὶ τῆς Κ.Ε.Κ.

Ἐννοιολογικαὶ βάσεις πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς Κ.Ε.Κ.

Ἐννοιολογικαὶ βάσεις ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τῆς Κ.Ε.Κ. ἕως σήμερα.

β) Ἐννοιολογικαὶ ἐξελίξεις εἰς τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὸ Ἐπάγγελμα.

11) Ἡ Κοινότης ἐπίκεντρον τῆς Κοινοτικῆς Ἀναπτύξεως.

α) Ἡ σημασία τῆς Κοινότητος διὰ τὴν Ἀνάπτυξιν.

β) Ἡ Κοινότης — στόχος ἐρεύνης τῶν κοινωνικῶν ἐπιστημῶν.

25. ΜΑΘΗΜΑ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗΣ — ΨΥΧΟΠΑΘΟΛΟΓΙΑΣ

α. Διδάσκεται κατὰ τὰ Δ΄, Ε΄ καὶ ΣΤ΄ ἑξάμηνα.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:

Δ΄ ἑξάμηνον.

Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).

Ε΄ ἑξάμηνον.

Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2)

ΣΤ΄ ἑξάμηνον.

Θεωρητικὴ διδασκαλία μία (1).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

1) Ἡ ἀπόκτησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ γνώσεων τῆς ψυχοπαθολογίας αἱ ὁποῖαι θὰ καταστήσουν τοῦτον ἱκανὸν νὰ κατανοῇ τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα προκύπτουν ἐκ τῆς ψυχικῆς διαταραχῆς εἰς τὴν ἀτομικήν, οἰκογενειακήν, ἐπαγγελματικὴν καὶ κοινωνικὴν συναλλαγὴν τοῦ ἀτόμου.

2) Ἡ ἐνημέρωσις τοῦ σπουδαστοῦ εἰς τοὺς μηχανισμοὺς τῆς παθολογικῆς ψυχικῆς συμπεριφορᾶς.

3) Ἡ ἐξοικείωσις τοῦ σπουδαστοῦ μὲ τὸν ψυχικῶς ἀσθενῆ προκειμένου νὰ βοηθήσουν τοῦτον εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν διαφόρων προβλημάτων κατὰ τὴν προσπάθειαν ἐπανεντάξεώς του εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωήν.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1. Ἡ ὁμαλὴ ψυχικὴ ζωή. Κριτήρια τῆς ὁμαλῆς ψυχικῆς καταστάσεως καὶ τῆς ἀνωμάλου συμπεριφορᾶς.

2) Ἡ ψυχικὴ ἀσθένεια. Κριτήρια τῆς παθολογικῆς ψυχικῆς καταστάσεως καὶ τῆς ἀνωμάλου συμπεριφορᾶς.

3) Ἡ ψυχικὴ ἀσθένεια καὶ αἱ ἀνωμαλίαι τῆς προσωπικότητος.

Ἀντιστοιχίαι καὶ διαφοραί.

4) Στοιχεῖα ψυχιατρικῆς σημειολογίας.

α) Διαταραχαὶ τῆς στάσεως, τῆς ἐκφράσεως καὶ τῆς μιμικῆς.

β) Διαταραχαὶ τῆς κινητικῆς συμπεριφορᾶς.

γ) Διαταραχαὶ τῆς ἀντιλήψεως.

δ) Διαταραχαὶ τῆς σκέψεως.

ε) Διαταραχαὶ τῆς ὁμιλίας.

στ) Διαταραχαὶ τῆς προσοχῆς.

η) Διαταραχαὶ τῆς μνήμης καὶ τοῦ προσανατολισμοῦ.

η) Διαταραχαὶ τοῦ συναισθήματος (τὸ ἄγχος, ἡ κατάθλιψις, ἡ εὐφορία, ἡ συναισθηματικὴ μείωσις κτλ.).

5) Ἡ ψυχιατρικὴ ἐξέτασις καὶ τὸ ψυχιατρικὸν ἱστορικόν.

6) Ἡ ὁμάδα τῶν νευρώσεων.

α) Ἡ φοβικὴ νεύρωσις.

β) Ἡ ψυχαναγκαστικὴ νεύρωσις.

γ) Ἡ καταθλιπτικὴ νεύρωσις.

δ) Ἡ ὑστερία.

ε) Ἄλλαι μορφαὶ νευρώσεων.

7) Αἱ ἀνώμαλοι προσωπικότητες.

α) Αἱ ψυχοπαθητικαὶ προσωπικότητες.

β) Οἱ τοξικομανεῖς.

γ) Οἱ ἀλκοολικοί.

δ) Οἱ σεξουαλικῶς διεστραμμένοι.

ε) Ἄλλαι μορφαὶ καὶ τύποι ἀνωμάλων προσωπικοτήτων.

8) Αἱ λειτουργικαὶ ἢ ἐνδογενεῖς ψυχώσεις.

α) Αἱ σχιζοφρένειαι.

β) Αἱ συναισθηματικαὶ ψυχώσεις (μανιοκαταθλιπτικὴ ψύχωσις, ψύχωσις τῆς ὑποστροφῆς, ἄτυποι περιοδικαὶ ψυχώσεις κτλ.).

9) Τὸ ὀργανικὸν ψυχοσύνδρομον.

10) Γεροντικαὶ ψυχώσεις καὶ ἄλλαι ψυχικαὶ διαταραχαὶ τῆς γεροντικῆς ἡλικίας.

11) Μικρόνοια καὶ ψυχικαὶ διαταραχαὶ τῶν νοητικῶς καθυστερημένων.

12) Ἐπιληψίαι καὶ ψυχικαὶ διαταραχαὶ τῶν ἐπιληπτικῶν.

13) Αἱ κοινωνικαὶ ἐπιπτώσεις τῆς ψυχικῆς ἀρρώστειας.

α) Ψυχικὴ ἀσθένεια καὶ ἐγκληματικότης.

β) Ψυχικὴ ἀσθένεια καὶ ποινικὴ εὐθύνη.

γ) Ψυχικὴ ἀσθένεια καὶ ἱκανότης διὰ δικαιοπραξίαν.

δ) Ψυχικὴ ἀσθένεια καὶ μείωσις τῆς ἱκανότητος δι' ἐργασίαν.

ε) Προβλήματα κοινωνικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς ἀποκαταστάσεως τῶν ψυχικῶς πασχόντων.

26. ΜΑΘΗΜΑ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ Δ΄ ἑξάμηνον.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:

Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).

γ) Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

Ἡ ἀπόκτησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ γνώσεων προκειμένου:

1) Νὰ κατανοήσῃ τὰς ἐπιπτώσεις τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων ἐπὶ ὡρισμένων κοινωνικῶν ὁμάδων καὶ τοῦ συνόλου τοῦ πληθυσμοῦ γενικώτερον.

2) Νὰ γνωρίσῃ τὰ μέτρα ἢ τοὺς τρόπους διὰ τῶν ὁποίων ἐπιδιώκεται ἡ βελτίωσις τῶν συνθηκῶν διαβιώσεως τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἰδιαιτέρως τῶν, ἐξ αὐτοῦ, οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων, καὶ

3) Νὰ συμβάλῃ ἀποτελεσματικῶς κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὡς ἄνω μέτρων, ὡς ὄργανον φορέως Κοινωνικῆς Πολιτικῆς.

δ) Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Εἰσαγωγή.

α) Κοινωνικαὶ συνθῆκαι, παράγοντες διαμορφώσεως τούτων — Ἐπίπεδον διαβιώσεως.

β) Ἔννοια Κοινωνικῆς Πολιτικῆς — Κοινωνικὴ Πολιτικὴ ὡς ἐπιστήμη καὶ πρᾶξις.

γ) Γένεσις καὶ ἐξέλιξις Κοινωνικῆς Πολιτικῆς.

δ) Φορεῖς Κοινωνικῆς Πολιτικῆς (Ἐθνικοὶ - Διεθνεῖς).

ε) Σύγχρονοι ἀντιλήψεις περὶ Κοινωνικῆς Πολιτικῆς (Ἔννοια τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας, ἀνάπτυξις καὶ προστασία τοῦ ἀνθρωπίνου δυναμικοῦ).

στ) Σχέσις οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀναπτύξεως.

ζ) Ὁ Κοινωνικὸς Λειτουργὸς κατὰ τὴν διαμόρφωσιν καὶ ἄσκησιν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς.

2) Τομεῖς Κοινωνικῆς Πολιτικῆς:

α) Κοινωνικὴ Ἀσφάλισις.

Κοινωνικοὶ κίνδυνοι, ἐπιπτώσεις τούτων.

Κοινωνικὴ ἀσφάλισις—Κοινωνικὴ ἀσφάλεια (ἔννοιαι).

Σύντομος ἱστορικὴ ἐπισκόπησις—Στόχοι Κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως.

Κοινωνικὴ ἀσφάλισις ἐν Ἑλλάδι (Σύντομος ἱστορικὴ ἐπισκόπησις, φορεῖς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, Καλυπτόμενοι κίνδυνοι. Παροχαί. Προϋποθέσεις ἀσφαλιστικῶν παροχῶν).

β) Ἀπασχόλησις.

Ἐργατικὸν δυναμικόν, χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τούτου.

Περὶ πλήρους ἀπασχολήσεως.

Ἀνεργία, Κοινωνικοοικονομικαὶ ἐπιπτώσεις ἐκ τῆς ἀνεργίας.

Κοινωνικοοικονομικὰ μέτρα πλήρους ἀπασχολήσεως ἐν Ἑλλάδι.

γ) Κατοικία.

Ἡ κατοικία ὡς συντελεστὴς τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου.

Τὸ πρόβλημα τῆς κατοικίας. Ποσοτικὰ καὶ ποιοτικὰ χαρακτηριστικὰ τούτου. Ἐπιπτώσεις (ψυχοκοινωνικοοικονομικαί).

Τὸ πρόβλημα κατοικίας ἐν Ἑλλάδι. Ἐφαρμοσμένη πολιτικὴ κατοικίας (φορεῖς, στόχοι, μέτρα).

δ) Ὑγεία.

Ἡ ὑγεία, δείκτης κοινωνικῆς εὐημερίας τοῦ πληθυσμοῦ.

Προβλήματα ὑγείας. Κοινωνικοοικονομικαὶ ἐπιπτώσεις.

Πολιτικὴ ὑγείας ἐν Ἑλλάδι (φορεῖς, στόχοι, βασικὰ μέτρα).

ε) Παιδεία.

Ἡ παιδεία παράγων οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀναπτύξεως.

Προβλήματα παιδείας. Ἐπιπτώσεις.

Πολιτικὴ παιδείας ἐν Ἑλλάδι (φορεῖς, στόχοι, βασικὰ μέτρα).

στ) Συμπληρωματικαὶ κοινωνικαὶ ὑπηρεσίαι.

Μειονεκτοῦσαι ὁμάδες τοῦ πληθυσμοῦ. Προβλήματα καὶ ἐπιπτώσεις.

Φορεῖς, στόχοι καὶ μέτρα κοινωνικῆς προστασίας τούτων.

27. ΜΑΘΗΜΑ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ Ε΄ ἑξάμηνον.

Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:

Θεωρητικὴ διδασκαλία μία (1).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

Ἡ ἀπόκτησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ γνώσεων προκειμένου:

1) Νὰ κατανοήσῃ τὴν σημασίαν τοῦ προγραμματισμοῦ εἰς τὴν ἐπιλογὴν καὶ τὴν λῆψιν τῶν ἀναγκαιούντων μέτρων Κοινωνικῆς πολιτικῆς.

2) Νὰ ἐνημερωθῇ ἐπὶ τῆς μεθόδου καὶ ἀκολουθουμένης διαδικασίας καταρτίσεως κοινωνικῶν προγραμμάτων καὶ

3) Νὰ συνειδητοποιήσῃ τὰς δυνατότητας συμβολῆς τοῦ κοινωνικοῦ λειτουργοῦ εἰς τὸν κοινωνικὸν προγραμματισμόν.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Γενικὰ περὶ προγραμματισμοῦ.

α) Ἔννοια προγραμματισμοῦ.

β) Φιλοσοφικὴ θεώρησις τοῦ προγραμματισμοῦ.

γ) Ἐπίτασις σημασίας προγραμματισμοῦ κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχήν.

δ) Βασικὰ χαρακτηριστικὰ προγραμματισμοῦ.

ε) Μέθοδος συντάξεως προγραμμάτων.

2) Κοινωνικὸς προγραμματισμός.

α) Ἔννοια Κοινωνικοῦ Προγραμματισμοῦ.

β) Σχέσις οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ προγραμματισμοῦ.

γ) Ἐξωτερικαὶ «οἰκονομίαι» καὶ «ἐξωτερικαὶ ἐπιβαρύνσεις», «κόστος εὐκαιρίας».

δ) Ἐπὶ μέρους Κοινωνικοὶ Προγραμματισμοί.

3) Ρόλος τοῦ Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ εἰς τὸν Κοινωνικὸν προγραμματισμόν.

28. ΜΑΘΗΜΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ Ε΄ ἑξάμηνον.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:

Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

Ἡ μετάδοσις βασικῶν γνώσεων ἐπὶ τῶν μεθόδων τῆς συλλογῆς, ἐπεξεργασίας, ἀναλύσεως καὶ ἑρμηνείας τῶν ἀριθμητικῶν δεδομένων τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς ἰδιότητας τῶν κοινωνικῶν, δημογραφικῶν καὶ ἐνίων οἰκονομικῶν φαινομένων.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Ἀντικείμενον, πεδίον ἐφαρμογῶν καὶ χρησιμότης τῆς Στατιστικῆς.

2) Τὸ πρόβλημα τῆς ἀκριβείας καὶ οἱ κατὰ προσέγγισιν ἀριθμοί.

3) Λόγοι καὶ ποσοστά.

4) Συλλογὴ τῶν στατιστικῶν δεδομένων.

5) Ἐπεξεργασία τῶν στατιστικῶν δεδομένων.

6) Μέθοδοι παρουσιάσεως τῶν στατιστικῶν στοιχείων.

7) Στατιστικοὶ πίνακες.

8) Μονομεταβληταὶ κατανομαὶ συχνότητος (γενικά).

9) Κατανομὴ ἢ κατάταξις κατὰ συχνότητας (ἁπλὴ κατανομή, ὁμαδοποιημένη κατανομή, ἐφαρμογαί, διμεταβληταὶ κατανομαί, ἀθροιστικαὶ κατανομαί).

10) Γραφικὴ ἀπεικόνισις κατανομῶν συχνοτήτων (ἱστόγραμμα καὶ πολύγωνον συχνότητος, ἀθροιστικὰ διαγράμματα).

11) Παράμετροι κεντρικῆς τάσεως καὶ θέσεως (μέσος ἀριθμητικός, ἕτεροι μέσοι, διάμεσος, τεταρτημόρια, δεκατημόρια, τύπος ἢ σημεῖον μεγίστης συχνότητος).

12) Παράμετροι διασπορᾶς, ἀσυμμετρίας καὶ κυρτώσεως.

29. ΜΑΘΗΜΑ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΔΕΟΝΤΟΛΟΓΙΑ

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ Ε΄ ἑξάμηνον.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:

Θεωρητικὴ διδασκαλία μία (1).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

1) Ἡ ἐνημέρωσις τοῦ σπουδαστοῦ ἐπὶ τῶν στοιχείων τὰ ὁποῖα συνθέτουν τὴν ἐπαγγελματικὴν ἰδιότητα γενικῶς καὶ εἰδικώτερον τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ.

2) Ἡ σύνθεσις καὶ ἡ ἀποδοχὴ ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ τῶν βασικῶν δεοντολογικῶν δεσμεύσεων καὶ ἀξιῶν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ ἀπὸ πλευρᾶς νομικῆς, ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς, ἔναντι τῶν ἐξυπηρετουμένων ὑπ' αὐτῶν, τῆς Ὑπηρεσίας των, τῶν συναδέλφων καὶ τοῦ θεσμοῦ τῶν Κοινωνικῶν Λειτουργῶν, ὡς διαμορφοῦνται ἐκ τῶν ἐξελίξεων τοῦ ἐπαγγέλματος.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Ἡ Κοινωνικὴ Ἐργασία ὡς ἐπάγγελμα.

2) Ἡ θέσις τοῦ Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ εἰς τὰ ἀνθρωπιστικὰ ἐπαγγέλματα.

3) Ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ ἐν Ἑλλάδι.

4) Δεοντολογικοὶ κανόνες κατὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος.

α) Ὑποχρεώσεις ἔναντι τῶν ἐξυπηρετουμένων, τοῦ ἐργοδοτικοῦ ὀργανισμοῦ, τῶν συναδέλφων καὶ τῆς κοινότητος.

β) Εὐθύναι τοῦ Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ πρὸς τὸ ἐπάγγελμα.

γ) Δικαιώματα.

30. ΜΑΘΗΜΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ (ΣΤΟΙΧΕΙΑ — ΕΦΑΡΜΟΓΗ)

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ ΣΤ΄ ἑξάμηνον.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:

Θεωρητικὴ διδασκαλία μία (1).

Φροντιστήριον δύο (2).

Ἄσκησις ἐκτὸς Σχολῆς τρεῖς (3).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

Ἡ ἀπόκτησις ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ, ἀφ' ἑνὸς μὲν γνώσεων μεθοδολογίας τῆς Κοινωνικῆς Ἐρεύνης πρὸς κατανόησιν τῆς χρησιμότητος ταύτης διὰ τὸν προγραμματισμὸν καὶ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν μέτρων προλήψεως ἢ θεραπείας κοινωνικῶν προβλημάτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐμπειρίας συλλογῆς, ἐπεξεργασίας καὶ ἀξιολογήσεως στοιχείων κοινωνικῆς ἐρεύνης μέσω σχετικῶν πρακτικῶν ἐφαρμογῶν.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Κοινωνικὴν ἔρευναν.

α) Ἔννοια, σκοπὸς καὶ στόχοι τῆς ἐρεύνης.

β) Ἡ ἔρευνα ὡς ἐπιστημονικὴ μεθοδολογία.

γ) Κοινωνικὴ ἔρευνα καὶ βασικὰ χαρακτηριστικὰ ταύτης.

δ) Μορφαὶ κοινωνικῆς ἐρεύνης (Βασικὴ — Δράσεως).

ε) Ἡ κοινωνικὴ ἔρευνα εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς παροχῆς κοινωνικῶν ὑπηρεσιῶν (Πρόνοια, Ὑγεία, ἐκπαίδευσις κλπ.).
στ) Κοινωνικὴ ἔρευνα καὶ Κοινωνικὴ Ἐργασία.
ζ) Ὁ ρόλος τῶν Σχολῶν Κοινωνικῆς Ἐργασίας εἰς τὴν κοινωνικὴν ἔρευναν.
2) Εἴδη ἐρευνῶν (Ἀνιχνευτικαί, Ἱστορικαί, Περιγραφικαί, Πειραματικαί).
3) Ἡ διαδικασία τῆς ἐρεύνης.
α) Προσδιορισμὸς τοῦ προβλήματος.
β) Σχηματισμὸς τῶν ὑποθέσεων καὶ ὁρισμὸς ἐννοιῶν.
γ) Κατάρτισις σχεδίου ἐρεύνης.
δ) Συλλογὴ στοιχείων — πληροφοριῶν.
ε) Ἐπεξεργασία στοιχείων — πληροφοριῶν.
στ) Ἀξιολόγησις ἀποτελεσμάτων καὶ συμπεράσματα ἐρεύνης.
4) Πηγαὶ πληροφοριῶν.
α) Ὁ ἐρευνόμενος (ἄμεσοι).
β) Ἡ Ὑπηρεσία — Ἡ Κοινότης (ἔμμεσοι).
5) Μέθοδοι συλλογῆς πληροφοριῶν — στοιχείων.
α) Ἡ παρατήρησις.
β) Τὸ ἐρωτηματολόγιον.
6) Μέσα καὶ τρόποι ἐπικοινωνίας κατὰ τὴν ἔρευναν.
α) Ἡ συνέντευξις, ἡ προσωπικὴ παρατήρησις, ἡ τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία κ.ἄ.
β) Χρησιμοποιούμεναι τεχνικαὶ κατὰ τὴν ἐπικοινωνίαν.
γ) Πλεονεκτήματα — μειονεκτήματα χρησιμοποιουμένων μέσων καὶ τεχνικῶν ἐπικοινωνίας.
7) Πρακτικαὶ ἐφαρμογαὶ εἰς ἔρευναν δι' ἐρωτηματολογίου (SURVEY).
Σχεδιασμὸς ἐρεύνης.
β) Συλλογὴ στοιχείων.
γ) Ἐπεξεργασία στοιχείων.
δ) Ἀξιολόγησις καὶ παρουσίασις ἀποτελεσμάτων ἐρεύνης.

31. ΜΑΘΗΜΑ

ΜΕΘΟΔΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ ΣΤ' ἑξάμηνον.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Θεωρητικὴ διδασκαλία μία (1).
Φροντιστήριον μία (1).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:
Ἡ διεύρυνσις τῶν γνώσεων τοῦ σπουδαστοῦ εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ τὸν ρόλον, τὴν λειτουργίαν καὶ τὴν δυναμικὴν τῆς οἰκογενείας καὶ ἡ ἀπόκτησις εὐχερείας εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν ἐπαγγελματικῶν γενικῶς, τεχνικῶν καὶ ἐπιδεξιοτήτων κατὰ τὴν παροχὴν κοινωνικῶν ὑπηρεσιῶν εἰς αὐτήν.

Εἰδικώτεροι στόχοι τοῦ μαθήματος:
1) Ἡ διεύρυνσις τῶν γνώσεων τοῦ σπουδαστοῦ προκειμένου νὰ κατανοῇ τὰ προβλήματα τὰ ὁποῖα δημιουργοῦνται εἰς τὸν οἰκογενειακὸν χῶρον ὑπὸ ἐσωγενῶν ἢ ἐξωγενῶν παραγόντων καὶ τὰ ὁποῖα ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ διαταράσσουν τὴν λειτουργικότητα τῆς οἰκογενείας.
2) Ἡ ἐπαύξησις τῶν ἱκανοτήτων τοῦ σπουδαστοῦ εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν διάγνωσιν τῶν οἰκογενειακῶν προβλημάτων ὡς καὶ τὴν ἐπιλογὴν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν καταλλήλων παρεμβατικῶν μεθόδων καὶ τεχνικῶν τῆς Κοινωνικῆς Ἐργασίας πρὸς ἀντιμετώπισίν του.
3) Ἡ ἐπιβοήθησις τοῦ σπουδαστοῦ νὰ συνειδητοποιήσῃ τὴν εὐθύνην τῆς κοινότητος διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ λειτουργίαν Ὑπηρεσιῶν διὰ τὴν προστασίαν τῆς οἰκογενείας καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν σπουδαιότητα χρησιμοποιήσεως τούτων διὰ τὴν πρόληψιν τῆς οἰκογενειακῆς ἀποδιοργανώσεως ἢ τῆς διαλύσεως τῆς οἰκογενείας.
δ) Βασικαὶ ἑνότητες:
1) Οἰκογένεια ὡς κοινωνικὸς θεσμός.
α) Ρόλοι καὶ λειτουργίαι τῆς οἰκογενείας ἄλλοτε καὶ σήμερον.
β) Ἐπιδρῶντες παράγοντες ἐπὶ τῆς λειτουργικότητος τῆς οἰκογενείας.
2) Τὸ δίκτυον τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων.
α) Ἡ δυναμικὴ τῆς οἰκογενείας — Ρόλοι.
β) Ἑνότης, κανόνες, ἀξίαι.
γ) Τρόποι καὶ ἐπίπεδα ἐπικοινωνίας τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας.
δ) Ὁ γάμος καὶ οἱ διάφοροι τύποι σχέσεων οἱ ὁποῖοι τὸν χαρακτηρίζουν.
3) Κατηγορίαι προβλημάτων εἰς τὸν οἰκογενειακὸν χῶρον.
α) Προβλήματα λόγῳ διαταραγμένων οἰκογενειακῶν σχέσεων μεταξὺ συζύγων καὶ μεταξὺ γονέων καὶ παιδιῶν.
β) Προβλήματα ἐκ τῆς ὑπάρξεως εἰς τὴν οἰκογένειαν σωματικῆς ἢ ψυχικῆς ἀσθενείας, ἢ ἄλλης ἀναπηρίας.
γ) Προβλήματα λόγῳ ἀντικοινωνικῆς συμπεριφορᾶς.
4) Διάφοροι μορφαὶ παροχῆς κοινωνικῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τὴν οἰκογένειαν — Ὁ ρόλος τῆς κοινωνικῆς ἐργασίας.
α) Κοινωνικαὶ ὑπηρεσίαι αἱ ὁποῖαι ἀποβλέπουν εἰς τὴν διατήρησιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς οἰκογενειακῆς ἑνότητος.
Συμβουλευτικὴ βοήθεια εἰς γονεῖς καὶ παιδιὰ εἰς ἀτομικὴν ἢ ὁμαδικὴν βάσιν.
Θεραπευτικαὶ ὁμάδες γονέων ἢ παιδιῶν.
Προγράμματα ἐπιμορφώσεως γονέων.
Ἄλλα μέτρα διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς (ἔκτακτα βοηθήματα, χρησιμοποίησις νηπιακῶν καὶ παιδικῶν σταθμῶν, κέντρων νεότητος κ.ο.κ.).
β) Φορεῖς παροχῆς τῶν ἀνωτέρω ὑπηρεσιῶν: Κέντρα ἐξυπηρετήσεως οἰκογενειῶν, Ἀστικὰ Κέντρα, Ἰατροπαιδαγωγικοὶ Σταθμοὶ τῆς κρατικῆς καὶ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας.
γ) Κοινωνικαὶ Ὑπηρεσίαι διὰ παιδιὰ ἐκτὸς τοῦ φυσικοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος.
Ἀνάδοχοι οἰκογένειαι — Υἱοθεσία — Εἰσαγωγὴ εἰς Ἵδρυμα.
δ) Ὁ ρόλος τοῦ κοινωνικοῦ λειτουργοῦ εἰς τὴν ὑποκατάστατον φροντίδα.
Ἀξιολόγησις τῆς οἰκογενειακῆς καταστάσεως διὰ τὴν ἐπιλογὴν τοῦ εἴδους ὑποκαταστάτου φροντίδος.
Ἐξεύρεσις καὶ ἐπιλογὴ ἀναδόχων καὶ θετῶν γονέων — χρησιμοποιούμεναι μέθοδοι κοινωνικῆς ἐργασίας.
Προετοιμασία παιδιοῦ καὶ οἰκογενείας διὰ τὴν τοποθέτησιν.
Ἐργασία μὲ τὴν ἄγαμη μητέρα.
Προϋποθέσεις διὰ τὴν καταλληλότητα τοῦ ἱδρύματος ὡς μέτρου ὑποκαταστάτου φροντίδος.
ε) Εἰδικαὶ ὑπηρεσίαι προστασίας παιδιῶν μὲ ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορὰ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ οἰκογενειακοῦ χώρου — Ρόλος τοῦ κοινωνικοῦ λειτουργοῦ.
5) Κοινωνικὴ ἐργασία μὲ τὴν οἰκογένεια διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν προβλημάτων γεροντικῆς ἡλικίας.
6) Νέαι ἐξελίξεις εἰς τὸν χῶρον παροχῆς κοινωνικῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τὴν οἰκογένειαν.

32. ΜΑΘΗΜΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΣ ΙΔΡΥΜΑΤΑ

α. Διδάσκεται κατὰ τὸ ΣΤ' ἑξάμηνον.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:
Θεωρητικὴ διδασκαλία μία (1)
Φροντιστήριον μία (1)

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

Ἡ ἐπιβοήθησις τοῦ σπουδαστοῦ νὰ ἀναπτύξῃ τὰς εἰδικὰς γνώσεις, τεχνικὰς καὶ ἐπιδεξιότητας αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπαραίτητοι προκειμένου νὰ ἀσκήσῃ ἐπιτυχῶς τὸ ἔργον του εἰς τὰ ποικίλα Ἱδρυματικὰ πλαίσια.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Θεωρητικαὶ τοποθετήσεις διὰ τὴν Ἱδρυματικὴν φροντίδα.
2) Χαρακτηριστικὰ τῆς Ἱδρυματικῆς ζωῆς.
3) Σκοποὶ τοῦ Ἱδρύματος.

4) Κατηγορίαι ἱδρυμάτων καὶ ἡ σημασία τοῦ ἱδρύματος διὰ τὰς διαφόρους κατηγορίας ἀτόμων τὰ ὁποῖα ἐξυπηρετοῦνται ἀπὸ αὐτά.

α) Ἱδρύματα διὰ παιδιά.

β) Ἱδρύματα διὰ ὑπερήλικας.

γ) Νοσηλευτικὰ Ἱδρύματα (Γενικὰ — Εἰδικά).

δ) Ἱδρύματα Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων.

ε) Ἀναμορφωτικὰ — Σωφρονιστικὰ Καταστήματα Ἀνηλίκων — Φυλακαί.

5) Ἡ σημασία τῆς Μικρῆς Ὁμάδος εἰς τὸ Ἵδρυμα.

6) Ἐφαρμογὴ τῶν μεθόδων Κοιν. Ἐργασίας εἰς τὰ Ἱδρυματικὰ πλαίσια.

7) Ὁ ρόλος τοῦ Κοινωνικοῦ Λειτουργοῦ.

α) Εἰς τὴν προσαρμογὴν τοῦ ἐξυπηρετουμένου εἰς τὸ Ἵδρυμα.

β) Εἰς τὴν ἀπαλλαγήν του ἀπὸ τὰ ἀρνητικὰ συναισθήματα λόγῳ τῆς εἰσαγωγῆς του εἰς τὸ Ἵδρυμα.

γ) Κατὰ τὴν ἐπανένταξίν του εἰς τὸ κοινωνικὸν πλαίσιον.

8) Ὁ Κοινωνικὸς Λειτουργὸς ὡς μέλος τῆς διεπαγγελματικῆς ὁμάδος.

9) Συνεργασία καὶ τρόποι ἐπικοινωνίας μὲ τὸ λοιπὸν προσωπικόν.

33. ΜΑΘΗΜΑ

ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ (ΑΓΓΛΙΚΗ ἢ ΓΑΛΛΙΚΗ)

α) Διδάσκεται κατὰ τὰ Α΄, Β΄, Γ΄ καὶ Δ΄ ἑξάμηνα.

β. Ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας:

Α΄ καὶ Β΄ ἑξάμηνα.

1) Θεωρητικὴ διδασκαλία δύο (2).

2) Φροντιστήριον μία (1).

Γ΄ καὶ Δ΄ ἑξάμηνα:

1) Θεωρητικὴ διδασκαλία μία (1).

2) Φροντιστήριον μία (1).

γ. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος:

Ἡ ἐκμάθησις ξένης γλώσσης ὡς καὶ εἰδικῶν τεχνικῶν ὅρων ἀπαραιτήτων διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ πληρεστέραν, κατὰ τὸ δυνατόν, κατανόησιν τοῦ περιεχομένου τῆς σχετικῆς μὲ τὸ ἀντικείμενον τῶν σπουδῶν του ξένης βιβλιογραφίας.

δ. Βασικαὶ ἑνότητες:

1) Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν κατανόησιν, ὁμιλίαν, ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν τῆς ξένης γλώσσης πρὸς τὸν σκοπὸν κατανοήσεως τῆς βασικῆς δομῆς της.

Συστηματικαὶ φωνητικαὶ ἀσκήσεις διὰ τὴν ὀρθὴν προφορὰν φθόγγων, λέξεων καὶ φράσεων. Ἄσκησις εἰς τὴν σύνθεσιν ἁπλῶν φράσεων καὶ προτάσεων καὶ σχηματισμὸν ἐρωτήσεων καὶ ἀπαντήσεων.

2) Ἄρθρον, ἑνικὸς καὶ πληθυντικὸς οὐσιαστικῶν. Χρῆσις ἐπιθέτων, κτητικῶν καὶ γενικῆς. Προθέσεις, ἐπιρρήματα. Βοηθητικὰ καὶ εὐχρηστότερα ρήματα. Συνεχὴς καὶ ἁπλὸς Ἐνεστώς. Προστακτική, ἀπαρέμφατα. Ἀριθμοί, χρόνος, Λεξιλόγιον ἐκ τοῦ διδασκομένου βιβλίου. Γραπταὶ ἀσκήσεις διὰ ἀφομοίωσιν καὶ ἐμπέδωσιν τῶν διδασκομένων. Παρακολούθησις ἐκπαιδεύσεως εἰς τὸ ἐργαστήριον γλώσσης.

3) Συστηματικωτέρα διδασκαλία Γραμματικῆς καὶ Συντακτικοῦ. Σύγκρισις τῶν γραμματικῶν καὶ συντακτικῶν φαινομένων πρὸς τὰ ἀντίστοιχα τῆς Ἑλληνικῆς, κατὰ τὸ δυνατόν. Τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς ἰδιαζούσης συντάξεως τῆς ξένης γλώσσης.

4) Κύριαι καὶ δευτερεύουσαι προτάσεις, ἐρωτήσεις καὶ ἀρνήσεις. Ἁπλὸς καὶ συνεχὴς Ἀόριστος ὁμαλῶν καὶ ἀνωμάλων ρημάτων. Μέλλων καὶ μελλοντικαὶ ἐκφράσεις. Εἰδικὰ ρήματα. Ἀριθμήσιμα καὶ μὴ οὐσιαστικά. Ἐρωτήσεις πληροφοριῶν. Σύγκρισις.

5) Παρακείμενος, Ὑπερσυντέλικος ρημάτων, ἀνώμαλοι τύποι γραμματικῆς. Ρήματα εἰς ὅλην τὴν ἐνεργητικὴν φωνήν. Τὰ ἄρθρα καὶ παραλήψεις αὐτῶν. Ἄκλητοι λέξεις, χρῆσις ἰδιωματικῶν φράσεων, εἰδικὰ ρήματα, ἰδιάζοντα φαινόμενα τῆς γλώσσης.

6) Παθητικὴ φωνή. Ἀρνητικαὶ καὶ ἐρωτηματικαὶ προτάσεις.

Μετατροπὴ ἐνεργητικῆς συντάξεως εἰς παθητικὴν καὶ ἀντιστρόφως. Κύριαι καὶ δευτερεύουσαι προτάσεις. Εὐθὺς καὶ πλάγιος λόγος. Ὑποθετικοὶ λόγοι εἰς γενικὰς γραμμάς. Περαιτέρω χρῆσις βοηθητικῶν ρημάτων, ἀπαρεμφάτων, μετοχῶν. Διακρίσεις μεταξὺ λέξεων καὶ ρημάτων. Ἰδιωματισμοί.

7) Τεχνικὴ ὁρολογία (Ἐπιλογὴ καὶ ἐπεξεργασία κειμένων ἀπὸ κατάλληλα βιβλία — Λεξιλόγιον — Εἰδικὴ ὁρολογία).

(Συνεχὴς χρησιμοποίησις ποικίλων ἐκπαιδευτικῶν μεθόδων, μέσων καὶ «τεχνικῶν» διὰ τὴν βαθμιαίαν ἐμπέδωσιν τῶν γνώσεων).

Ἄρθρον 4.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ σπουδαστικοῦ ἔτους 1978—79.

Εἰς τοὺς αὐτοὺς ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν Ὑπουργούς, ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰανουαρίου 1979

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. ΤΣΑΤΣΟΣ

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΕΘΝ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ	ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ
ΙΩΑΝ. ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ	**ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΔΟΞΙΑΔΗΣ**

Η ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΕΙ ΟΤΙ:

Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ τῆς Ἐφημερίδας τῆς Κυβερνήσεως, ἡ τιμὴ τῶν φύλλων της ποὺ πουλιοῦνται τμηματικὰ καὶ τὰ τέλη δημοσιεύσεων στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καθορίσθηκαν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1974 ὡς ἀκολούθως:

Α' ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

1. Γιὰ τὸ Τεῦχος Α'	Δραχ.	600
2. » » » Β'	»	700
3. » » » Γ'	»	500
4. » » » Δ'	»	1.000
5. » » » Νομικῶν Προσώπων Δ.Δ. κτλ	»	500
6. » » » Παράρτημα	»	300
7. » » » Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κτλ.	»	3.000
8. » » Δελτίο Ἐμπορικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἰδιοκτησίας	»	200
9. Γιὰ ὅλα τὰ τεύχη καὶ τὸ Δ.Ε.Β.Ι.	»	6.000

Οἱ Δῆμοι καὶ οἱ Κοινότητες τοῦ Κράτους καταβάλλουν τὸ 1/2 τῶν ἀνωτέρω συνδρομῶν.

Ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου (ΤΑΠΕΤ) ἀναλογοῦν τὰ ἑξῆς ποσά:

1. Γιὰ τὸ Τεῦχος Α'	Δραχ.	30
2. » » » Β'	»	35
3. » » » Γ'	»	25
4. » » » Δ'	»	50
5. » » » Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου κτλ	»	25
6. » » » Παράρτημα	»	15
7. » » » Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κτλ.	»	150
8. » » Δελτίο Ἐμπ. καὶ Βιομ. Ἰδιοκτησίας	»	10
9. Γιὰ ὅλα τὰ τεύχη	»	300

Β'. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΩΝ

Ἡ τιμὴ πωλήσεως κάθε φύλλου, μέχρις 8 σελ., εἶναι 3 δρχ., ἀπὸ 9 ὡς 40 σελ. 8 δρχ., ἀπὸ 41 ὡς 80 σελ. 15 δρχ., ἀπὸ 81 σελ. καὶ ἄνω ἡ τιμὴ πωλήσεως κάθε φύλλου προσαυξάνεται κατὰ 15 δρχ. ἀνὰ 80 σελίδες.

Γ'. ΤΕΛΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ

Ι. Στὸ Τεῦχος Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Ἑταιρειῶν Περιωρισμένης Εὐθύνης:

Α'. Δημοσιεύματα Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν:

1. Τῶν δικαστικῶν πράξεων	Δραχ.	400
2. Τῶν καταστατικῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν	»	10.000
3. Τῶν τροποποιήσεων τῶν καταστατικῶν τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν	»	2.000
4. Τῶν ἀνακοινώσεων καὶ προσκλήσεων σὲ γενικὲς συνελεύσεις, τῶν κατὰ τὸ ἄρθρο 32 τοῦ Ν. 3221/24 γνωστοποιήσεων, τῶν ἀνακοινώσεων, ποὺ προβλέπονται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 59 παρ. 3 τοῦ Ν.Δ. 400/70 «περὶ Ἀλλοδαπῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν» καὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΕΛΤΑ, ποὺ ἀναφέρονται σὲ προσωρινὲς διατάξεις	»	1.000
5. Τῶν ἀνακοινώσεων τῶν ὑπὸ διάλυση Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, κατὰ τὸ Β.Δ. 20/5/1939	»	200
6. Τῶν ἰσολογισμῶν τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν	»	4.000
7. Τῶν συνοπτικῶν μηνιαίων καταστάσεων τῶν Τραπεζικῶν Ἑταιρειῶν	»	1.000
8. Τῶν ἀποφάσεων «περὶ ἐγκρίσεως τιμολογίων τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν»	»	600
9. Τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων «περὶ παροχῆς ἀδείας ἐπεκτάσεως τῶν ἐργασιῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν», τῶν ἐκθέσεων περιουσιακῶν στοιχείων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν γενικά, καὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Δ.Σ. τοῦ ΕΛΤΑ, μὲ τὶς ὁποῖες ἐγκρίνονται καὶ δημοσιεύονται οἱ κανονισμοὶ αὐτοῦ	»	4.000
10. Τῶν ἀποφάσεων «περὶ παροχῆς πληρεξουσιότητος πρὸς ἀντιπροσώπευσιν ἐν Ἑλλάδι ἀλλοδαπῶν Ἑταιρειῶν» καὶ τῶν ἀποφάσεων «περὶ μεταβιβάσεως τοῦ χαρτοφυλακίου Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 59 παρ. 1 τοῦ Ν.Δ. 400/70»	»	2.000
11. Τῶν ἀποφάσεων «περὶ συγχωνεύσεως Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν»	»	10.000
12. Τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Χρηματιστηρίου «περὶ εἰσαγωγῆς χρεωγράφων εἰς τὸ Χρηματιστήριον πρὸς διαπραγμάτευσιν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 παρ. 3 Α.Ν. 148/67»	Δραχ.	1.000
13. Τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς κεφαλαιαγορᾶς «περὶ διαγραφῆς χρεωγράφων ἐκ τοῦ Χρηματιστηρίου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 παρ. 4 Α.Ν. 148/1967»	»	1.000

Β'. Δημοσιεύματα Ἑταιρειῶν Περιωρισμένης Εὐθύνης:

1. Τῶν καταστατικῶν	»	1.000
2. Τῶν τροποποιήσεων τῶν καταστατικῶν	»	400
3. Τῶν ἀνακοινώσεων καὶ προσκλήσεων	»	200
4. Τῶν ἰσολογισμῶν	»	1.000
5. Τῶν ἐκθέσεων ἐκτιμήσεως περιουσιακῶν στοιχείων	»	1.000

Γ'. Δημοσιεύματα Ἀλληλασφαλιστικῶν Συνεταιρισμῶν - Ἀλληλασφαλιστικῶν Ταμείων καὶ Φιλανθρωπικῶν Σωματείων:

1. Τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων «περὶ χορηγήσεως ἀδείας λειτουργίας Ἀλληλασφαλιστικῶν Συνεταιρισμῶν - Ἀλληλασφαλιστικῶν Ταμείων»	»	1.000
2. Τῶν Ἰσολογισμῶν τῶν ἀνωτέρω Συνεταιρισμῶν, Ταμείων καὶ Σωματείων	»	1.000

ΙΙ. Στὸ Τέταρτο τεῦχος, τῶν δικαστικῶν πράξεων, προσκλήσεων καὶ λοιπῶν δημοσιεύσεων.	»	400

Τὸ ποσοστὸ ἐπὶ τῶν τελῶν δημοσιεύσεων στὸ Τεῦχος Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Ἑταιρειῶν Περιωρισμένης Εὐθύνης, ποὺ πρέπει νὰ καταβάλλεται ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου (ΤΑΠΕΤ), ὁρίσθηκε γενικὰ σὲ 5ο/ο.

Δ'. ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ - ΤΕΛΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΟΣΟΣΤΩΝ Τ.Α.Π.Ε.Τ.

1. Οἱ συνδρομὲς τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τὰ τέλη δημοσιεύσεων προκαταβάλλονται στὰ Δημόσια Ταμεῖα ἔναντι ἀποδεικτικοῦ εἰσπράξεως, τὸ ὁποῖο φροντίζει ὁ ἐνδιαφερόμενος νὰ τὸ στείλει στὴν Ὑπηρεσία τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου.

2. Οἱ συνδρομὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶναι δυνατὸ νὰ στέλνονται καὶ σὲ ἀνάλογο συνάλλαγμα μὲ ἐπιταγὴ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Διευθυντῆ τῶν Διοικητικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ὑποθέσεων τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου.

3. Τὸ ὑπὲρ τοῦ ΤΑΠΕΤ ποσοστὸ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω συνδρομῶν καὶ τελῶν δημοσιεύσεων καταβάλλεται ὡς ἑξῆς:

α) στὴν Ἀθήνα: στὸ Ταμεῖο τοῦ ΤΑΠΕΤ (Κατάστημα Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου),

β) στὶς ὑπόλοιπες πόλεις τοῦ Κράτους: στὰ Δημόσια Ταμεῖα καὶ ἀποδίδεται στὸ ΤΑΠΕΤ σύμφωνα μὲ τὶς 192378/3639/1947(ΡΟΝΕΟ 185) καὶ 178048/5321/31.7.65 (ΡΟΝΕΟ 139) ἐγκύκλιες διαταγὲς τοῦ Γ.Λ.Κ.,

γ) στὶς περιπτώσεις συνδρομῶν ἐξωτερικοῦ: ὅταν ἡ ἀποστολή τους γίνεται μὲ ἐπιταγές, μαζί μ'αὐτὲς στέλνεται καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ ΤΑΠΕΤ ποσοστό.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΝ. ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ